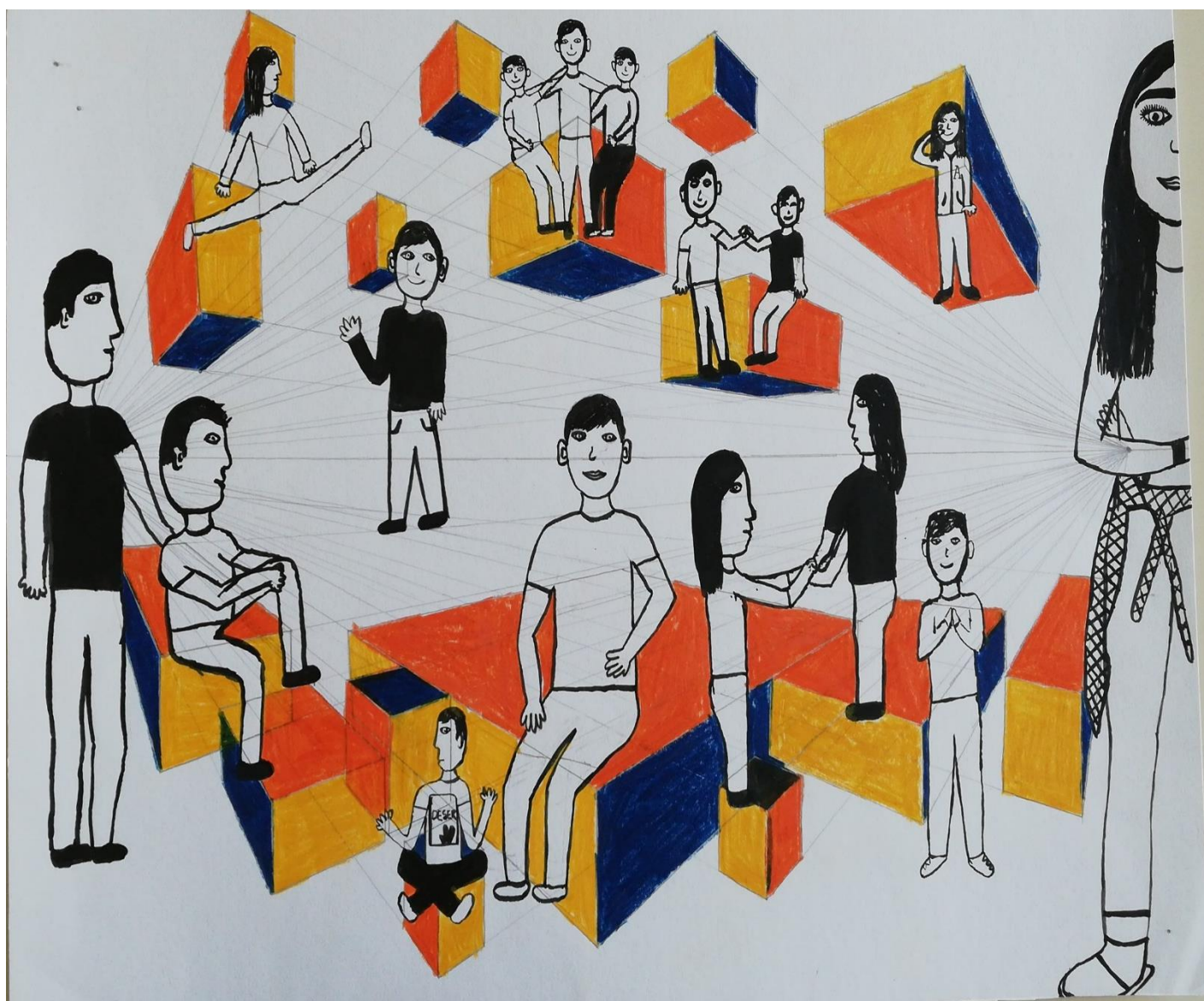

ISKRICE

Glasilo OŠ Ivana Kavčiča

Šolsko leto 2018/19

ISKRICE, glasilo učencev OŠ Ivana Kavčiča

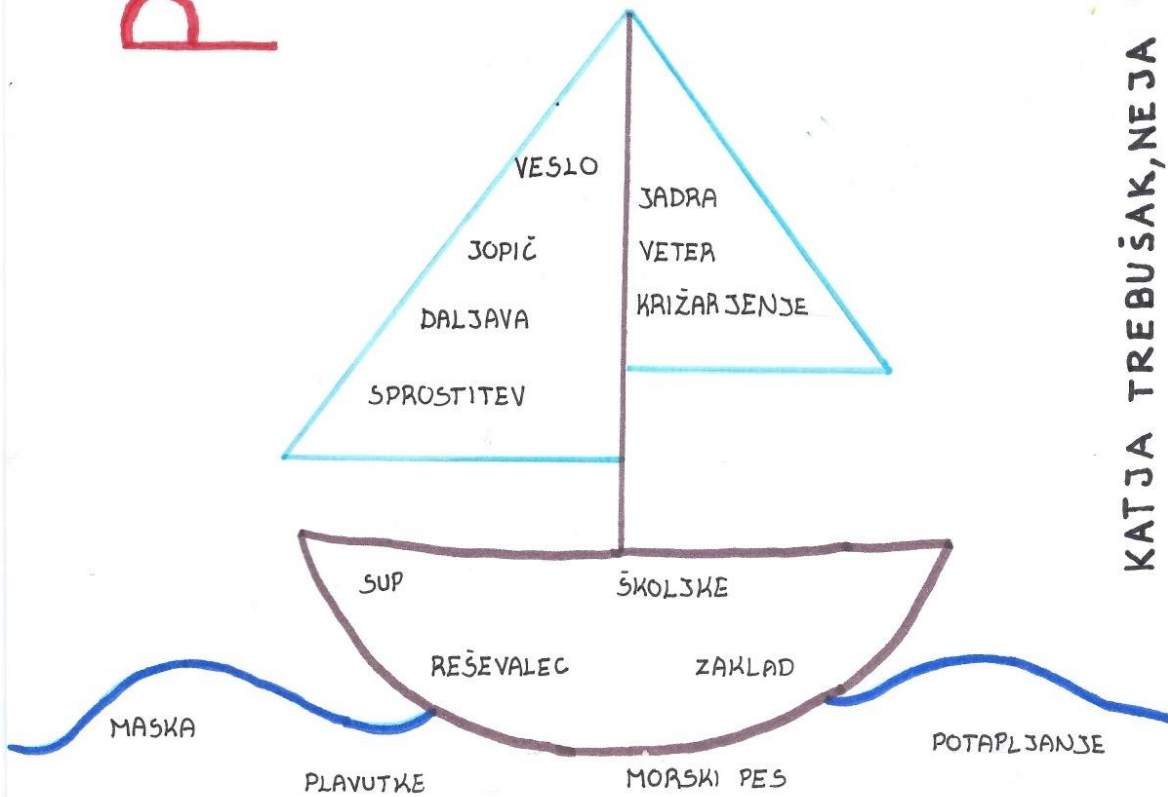
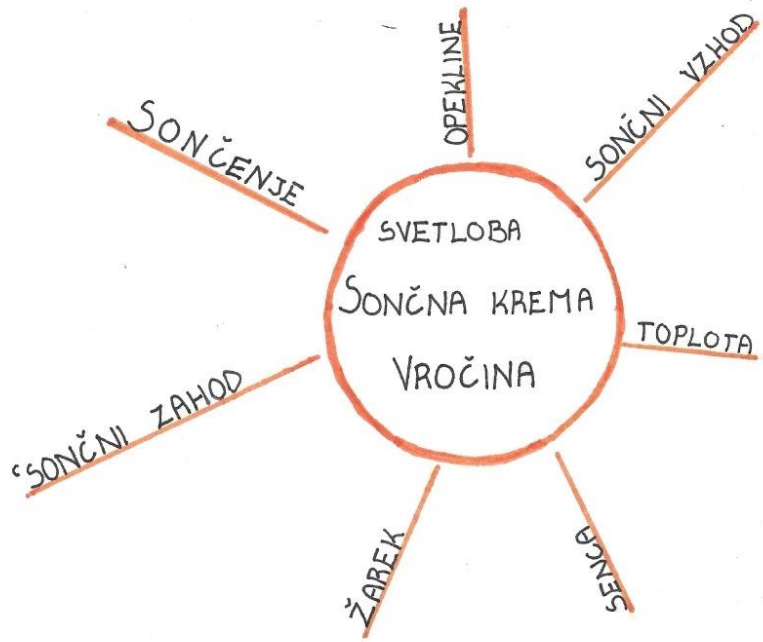
Uredila Petra Klenovšek

Naslovnica Maja Joger, 9. a

Oblikovanje in prelom Jaka Kovač, 8. a

Izlake, junij 2019

POLETJE

KATJA TREBUŠAK, NEJA BRODAR

Učenci 1. a so sodelovali na likovnem in literarnem natečaju, ki ga je organiziral Rudarski muzej Kisovec iz Zagorja. Tema letošnjega natečaja je bila zasavska rudarska kulinarika. Nagrado sta dobila dva učenca 1. a razreda, in sicer Oskar Mlakar, ki je izdelal plakat, ter Izak Sejdinovič, ki je izdelal grafiko.

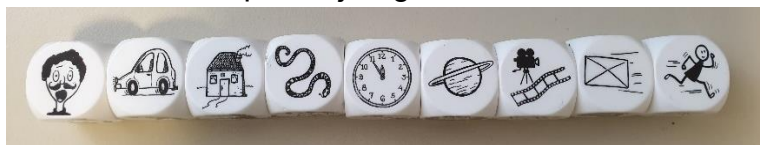
Pa še ena zgodbica ...

Mami mi je povedala ...

Ko je šel naš stric v rudnik, mu nihče ni povedal, da mora skriti svojo malico. Ko je bil čas za malico, je opazil, da je nima več. Sklepal je, da so mu jo pojedle miši. Od takrat naprej je vedno skrival svojo malico.

Gaja Kos Koprivšek, 1. a

Učenci 1. b so s pomočjo Zgovornih kock sestavili naslednjo zgodbico.

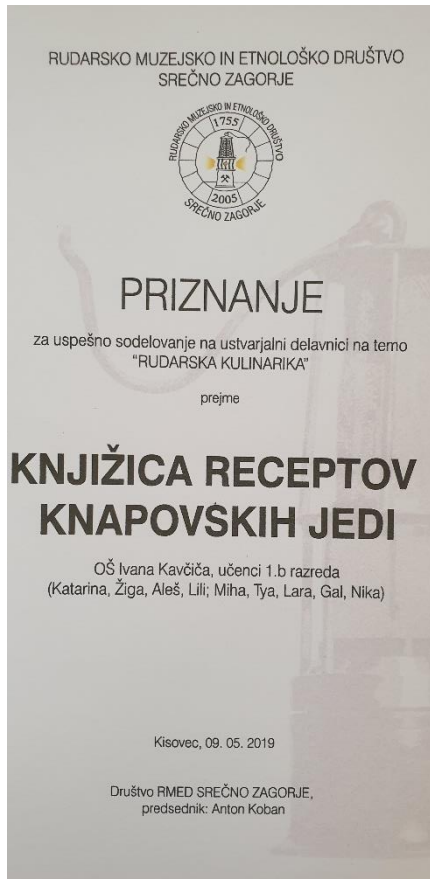
Nakup novega avtomobila

Aljaž je sosedu Maksu povedal, da bi si rad kupil nov avto. Ves navdušen je prisluhnil sosedu, saj ima izkušnje z avtomobili. Po poklicu je namreč avtomehanik. Po moški debati o avtomobilih se je Aljaž odpravil v hišo po ključke svojega starega megana. Iz hiše se je odpravil v avtosalon Bleščeča zvezda. Tam mu je prijazen prodajalec priporočal novega tourana. Ves navdušen mu je predstavil njegove vozne karakteristike, razkazal in opisal vso dodatno opremo, ki jo ta avto ima. V razstavljenem vozilu je bila na zadnjem sedežu plišasta kača, ki se jo lahko namesti na varnostni pas na otroškem avtosedežu. V avtu so bili tudi zelo sodobna ura, kamera in navigacijski sistem. Na avtomobilskih ključih je bil obesek v obliki planeta Saturn. Aljaž sploh ni opazil, da so ga v salonu ves čas snemali. Posneti so namreč želeli reportažo o novem avtu. Prodajalec ga je na koncu vprašal, če se strinja z objavo reportaže. Aljaž se je z objavo strinjal in se ob tem tudi odločil za nakup vozila. Prodajalec ga je povabil k pultu, kjer sta sestavila pogodbo in določila, katero dodatno opremo bi rad imel v avtu. Za konec je prodajalec segel Aljažu v roko in mu čestital za dobro opravljeno nakup. Izročil mu je še pismo z računom in se poslovil od njega. Aljaž je odhitel domov veselo novico

povedat svoji ženi Lini. Lina se je novice razveselila. Z Aljažem namreč v kratkem dobita dojenčka in večji avto jim bo še kako prav prišel.

Učenci 1. b

Učenci so sodelovali na literarnem natečaju RMED Srečno Zasavje, kjer so za svoje zbrane kuharske recepte knapovskih jedi prejeli nagrado. Nekaj izbranih receptov

lahko preberete spodaj.

Krompir, ki smo mu dodali sonce

Sestavine:

- 1 kg olupljenega krompirja
- 0,5 dl sezamovega olja
- 1 žlica temnega sezamovega olja
- ½ čebule
- 1 čajna žlička gorčičnih semen
- 1 čajna žlička koriandrovih semen
- vejica rožmarina
- ščepec timijana
- 1 čajna žlička mlete kurkume
- ½ čajne žličke soli

Miha Razpotnik, 1. b

Grenadirmarš

Sestavine:

- 400 g krompirja
- 300 g testenin
- 1 čebula
- mast, sol, poper

Postopek:

Ločeno skuhamo krompir in testenine. Krompir olupimo in ga narežemo na lističe.

Čebulo prepražimo, dodamo sol, krompir in testenine. Vse skupaj pražimo 20 minut.

Dober tek!

Žiga Rupnik, 1. b

Funšterc

Sestavine:

- 1 ½ dl mleka
- 1 dl vode
- 25 dag moke
- 1 jajce
- ščepec soli
- olje ali mast za peko

Postopek:

V presejano moko vlijemo mleko, dodamo jajce in sol. Razžvrkljamo. Prilijemo vodo in premešamo, da dobimo gosto zmes. V pomaščeni ogreti železni ponvi spečemo *šmorn* zlato rumeno.

Funšterc jemo topel ali hladen. Za zajtrk ga ponudimo s sladkano belo kavo. Za otroke ga lahko namažemo z domačo marmelado ali jabolčno čežano. Dobro tekne tudi z regratom, zabeljenim s slanino.

Gal Kham, 1. b

Ajdovi žganci

Sestavine:

- 200 g ajdove moke
- 2 žlički soli
- 1,5 l vode

Postopek:

V vrelo osoljeno vodo stresemo ajdovo moko. Nič ne mešamo, le v sredo kupčka moke, z narobe obrnjeno kuhalnico naredimo luknjo. Pokrijemo s pokrovko in kuhamo 10 do 15 minut. Žganci naj le rahlo brbotajo. Preden žgance zmešamo, nekaj vode (*žgančevke*) odlijemo in shranimo.

Žgance zmešamo z vilicami ali kuhalnico. Po potrebi zalijemo z vodo, ki smo jo shranili. Žgance po želji nadrobimo in zabelimo z ocvirki.

Katarina Škrinjar, 1. b

Krumpantoč

Sestavine:

- 3 veliki krompirji
- 1 jajce
- 2 žlici ostre moke
- ščep soli
- ščep popra
- olje
- vejica peteršilja

Priprava:

Surov krompir olupimo, naribamo, ožamemo, mu dodamo sol, jajce in moko ter sesekljan peteršilj. Na vročem olju oblikujemo male polpete in jih z obeh strani popečemo do zlatorumene barve.

Tya Kučiš, 1. b

Prežganka

Postopek:

Na vročem olju prepražimo moko, da porjavi. Zalijemo s hladno vodo, počakamo, da zavre in ob tem ves čas mešamo. Ko zavre, vmešamo še razžvrkljan jajček in jo osolimo ter zopet prevremo.

Postrežemo in zaželimo dober tek!

Aleš Kos, 1. b

Dedek mi je povedal ...

Zgodilo se je nekega dne, v jami globoko pod zemljo. Končno je prišel čas za malico, ampak dedka je čakalo veliko presenečenje. Njegovo malico je namreč pojedla podgana in od njegove težko prislužene malice sta ostala le papir in prazna vrečka. Njegovi *kumerati* so namigovali, da mu jo je pojedel Perkmandelj.

O njem je slišati veliko zgodb in pravljic. Po pripovedovanju naj bi bil to jamski škrat, ki je pohajkoval po jamah, le kdaj pa kdaj se je prikazal *knapom*. Varoval jih je v hudih časih in jih opozarjal na nevarnosti.

Nika Ocepek, 1. b

Učenci so sestavili kratek opis svojega kraja.

Izlake so moj domači kraj. Ležijo v dolini potokov Orehovica in Medija. Imajo okrog 1800 prebivalcev. Izlake obdaja veliko hribov. Najvišja je Čemšeniška planina. Imamo tudi izvir tople vode. Na gradu je živel Valvazor.

Gal, Kham, 1. b

Naš kraj se imenuje Izlake. Tukaj je tudi moja šola. Na hribu stoji cerkev. Ob cesti so pošta ter veliko hiš. Na ravnini ob gozdu rastejo lepe rože.

Lara Tom, 1. b

Kraj Izlake leži med hribi. Na enem izmed hribov stoji cerkev. V dolini je pošta. Na Izlakah je veliko gozdov. Na Izlakah je le malo ravnine.

Aleš Kos, 1. b

Živim v Zabrezniku. Zabreznik je na hribu. Imamo travnike, na katerih se pasejo ovce in krave. Imamo tudi cerkev. Otroci iz vrtca in šole večkrat pridejo v Zabreznik na sprehod.

Lili Podbregar, 1. b

Varvara Abramova, 6. b

V kraju, kjer živim, so hribi. S sestrico Zarjo rada nabiram rože. Z mamico gremo rade v gozd. V šolo grem po cesti čez most. Kamenčke mečem v potok pod mostom. Skozi okno v moji hiši se vidi cerkev. Kadar pošljem pismo, grem na pošto.

Tya Kučič, 1. b

Cerkev stoji nad osnovno šolo. Pošta stoji nasproti šole. V bližini šole je Kalanov hrib. V okolici šole je mešani gozd. Mimo šole pelje cesta. V okolici šole je veliko različnih rož.

Žana Knez, 1. b

Živim v majhni vasici Briše. Briše imajo deset hiš, cerkev in igrišče. Skozi pelje glavna cesta proti Kolovratu. Je priljubljena pot kolesarjev. Zelo je znan kamnolom.

Nik Mišakov, 1. b

V našem kraju imamo hiše, gozdove, trgovine in šolo. Ima tisoč prebivalcev. Izlake so bile včasih znane po Medijskih toplicah. V okolici Izlak so planine in hribi. Dva izmed njih sta Čemšeniška planina in Špičnik. Izlake imajo tudi potoke: Orehovica, Lesji potok in Medija.

Katarina Škrinjar, 1. b

Naš kraj se imenuje Izlake. Imamo veliko šolo. Imamo tudi trgovine. Zraven sta cvetličarni. Naše igrišče je veliko. Imamo tudi cerkev. Naš kraj imam rada.

Mila Kozamernik, 1. b

Jaz sem kraljična

Živim v gradu. Moje ime je Žana. Imam prijateljico Lili. Sem zelo prijazna. Rada imam živali. Moje najljubše živali so mucke. Z njimi se rada igram. V prostem času se rada družim s prijateljicami. Čez sedem dni imam rojstnodnevno zabavo.

Žana Rupnik, 3. a

Tija Klopčič, Neža Redl Kolar, 6. a

SMEHASTE PESMI:

Lili

Čevlje rada nosim,
a vedno vse ponosim.
Šport je moja strast,
še rajši imam mast.
Zjutraj se zbudim,
se vedno nasmejim,
ker rada se učim.
Iz šole pohitim,
sošolkam se smejim,
v drog se zaletim
in buško na glavi dobim.
Na drogu se pozna,
ker tam je luknjica.
Vsa skuštrana
domov iz šole sem prišla.
Mami se je ustrašila,
ker taka sem prišla.
Lili Sešlar, 3. a

Matija

Jaz sem Matija, ki na Izlakah sem doma.
Rad sem vesel, a nisem debel.
Rad jem juhe, a brez muhe.
Imam odprta usta, ker vedno vse pohrustam.
Matija Kocmut, 3. a

Ažbe

Velik sem zato, ker jem meso.
Še rajši imam pa sladoled,
vedno in vsepovsod.
Za kosilo je tudi zelenjava,
da dobra bo prebava.
Čevapčiči, pleskavica, pa suha salama,
to jed je zame prava.
Ažbe Zupančič, 3. a

Zala

Zvečer sem oblekla pižamo,
za večerjo sem jedla salamo.
Za zajtrk imam najraje čokoladni namaz
in rada si pojem naglas.
Imam psičko Mimi, prijateljico pa Kimi.

Maja Joger, 9. a

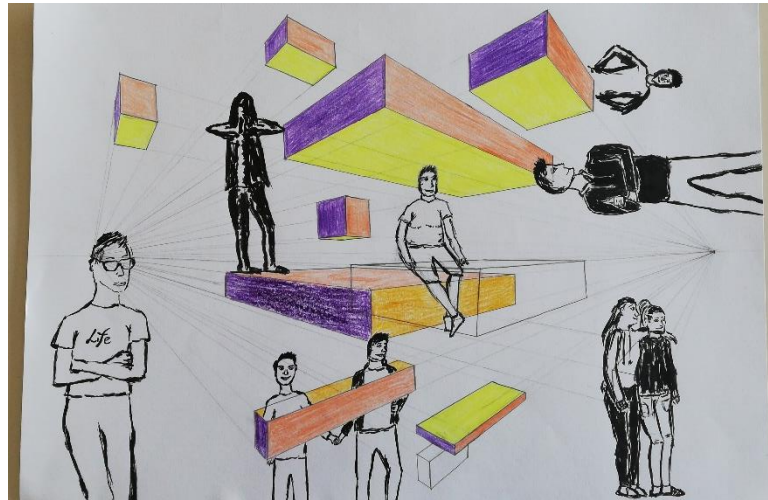
Imam sestro Hano, ki rada je banano.
Zala Ule, 3. a

Nuša

Na košarko rada hodim,
ker tam vse pohodim.
Kitaro rada igram,
ker tam vse znam.
Nuša Brodnik, 3. a

Kaja

Muha juha je brez kruha,
kruha ni, pa štejemo do tri.
1, 2, 3 juhe več ni,
zdaj kosila več ni,
pa štejemo nazaj.
Jaz sem Kaja, ki nagaja,
vedno šale razsajam,
ko pa v šolo pridem,
se kot miška skrijem in ne nagajam.
Kaja Lindič, 3. a

Maks Sešlar, 9. b

Moj delovni dan

Zjutraj vstanem in vzamem zdravila, se umijem, oblečem in pojem zajtrk. Nato se z avtobusom odpeljem v šolo. V šoli se veliko učimo: računamo, beremo, rišemo, pojemo, telovadimo ... Včasih komaj čakam, da je pouka konec. Ko pridem domov, pojem kosilo. Nato sta na vrsti naloga in učenje. Potem pa prosti čas. Obiskujem pon do kwan. Zelo rad obiskujem gore. Letos bom šel na Triglav. Zvečer pa televizija in spanje.
Drejc Šikovec, 3. a

V začaranem gozdu

Z mojo sestro Mašo sva odšli v gozd. Izvedeli sva, da je začaran. Zagledali sva drevo, drugačno od drugih. Izgovorili sva čarobno besedo: vau, lepo drevo. Pokazala so se vratca v drevesu. Vstopili sva in se znašli v drugi deželi. Tam je bilo veliko različnih živali, ki so znale govoriti tako kot mi. Vse je bilo zelo lepo. Z živalmi in Mašo smo se šli skrivalnice. Z nama so se igrali: veverice, krti, ptice, medvedi, lisice, miške, papagaji in še ostale živali. Imeli so lepa imena. Miška je štela in preštela je do Maše. Jaz sem bila na vrsti zadnja. Zabavali smo se do poznega popoldneva. Zdaj je čas, da se z Mašo odpraviva domov. Mislim, da naju že iščejo.
Sara Ceferin, 3. a

Čudežno pisalo

Nekega prelepega sončnega dne je Bina odšla v trgovino. Kupila si je rožnat svinčnik.

Naslednji dan ga je odnesla v šolo. Med poukom je bil svinčnik navaden. Ko je Bina prišla domov, je pričela s pisanjem domače naloge. Iz peresnice je kar sam od sebe skočil svinčnik. Bina se je zelo začudila. Svinčnik jo je vprašal, če lahko naredi njeno domačo nalogo. Bina se je začudila in tiho potrdila. Le dve minuti je potreboval za pisanje domače naloge. Potem je poklical Bino. Bino je zanimalo, kako pozna njeno ime. Povedal ji je, da je vendar čudežno pisalo. Bina ga je poimenovala Lukec.

Vprašal jo je, če gre lahko jutri z njo v šolo. Opozorila ga je, da naj pazi, da ga ne dobi učiteljica. Bina ga je vzela s seboj. Pisali so test. Bina je Lukca vzela iz torbe. Test ji je rešil v eni minuti. Dvignila je roko in povedala, da je končala. Učiteljici se je zdelo malo čudno, saj je bila že pri domači nalogi brez napak. Učiteljica je svinčnik vzela, Bini pa so pritekale solze na oči. Ko je bilo pouka konec, je stekla domov. Usedla se je na stol in pomislila na Lukca. Takrat je nekdo potrkal. Bil je Lukec. Od veselja so ji na obraz pritekale solze.

Odločila se je, da Lukca ne bo več uporabljala za teste ter domače naloge. Imela ga bo doma in se bosta skupaj igrala.

Maša Udovič, 3. b

Larina pesem

Vedno se rada smejim,
ko iz šole hitim.
Nikoli nisem žalostna,
zato ker bi se zabavala.
Saj vedno se smejim,
ko domov hitim.
Lara Lazar, 3. b

Hanina pesem

Ko pridem k psičku,
zagledam zelo lepo ptičko.
Nato zagledam bratca,
ki žalosten je res.

Vprašam ga,
ali je v redu.
Odgovori mi,
da udaril se je.
Hana Drašlar, 3. b

Žana Omahne, 6. a

Kaj je to škoda?

Škoda je, da ne moremo časa prevrteti naprej in nazaj.

Blaž Vidergar, 3. b

Škoda je, da se s prijatelji skregamo.

Maša Udovič, 3. b

Čudežno pisalo

Sara Sušnik, 7. a

Nekoč, za sedmimi gorami in sedmimi vodami, je živela deklica po imenu Liza. Dekle je bilo vedno nasmejeno. Liza je namreč verjela v čarovnijo.

Velikokrat si je zamislila, da bi bil njen svinčnik čaroben. Njeni starši ji vedno rečejo, ko jo vidijo tako, da čarovnija ne obstaja. A Liza ni hotela obupati. Zvečer, ko je že bila v postelji, je opazila, da se v njeni škatli s pisali nekaj svetlika. Vstala je s postelje in šla pogledat, kaj se dogaja. Liza ni mogla verjeti svojim očem. Pred njenimi očmi se je svetlikal njen svinčnik. Prijela ga je v roko in svinčnik jo je popeljal v čisto drug svet. Tam so bile čisto vse

rože pisane, v potoku so se vse ribe mavrično svetlikale. In ko so jo vsi opazili, je naznanila zabavo. Ko se je zabava končala, se je Liza zbudila v svoji postelji.

Počutila se je zelo lepo, ker je vedela, da čarovnija obstaja.

Lia Laznik, 3. b

Jakova pesem

Jaka zjutraj nikoli ne vstane,
nobena budilka ga ne zbudi.

Mami se vedno dolgo jezi,
ker Jaka zvečer spati ne želi.

Ko se končno zbudi,
takrat se na televizor priklopi.

Jaka Grošelj, 3. b

Piina pesem

Vsakič ko vstanem,
vesela sem, kot bi letela.

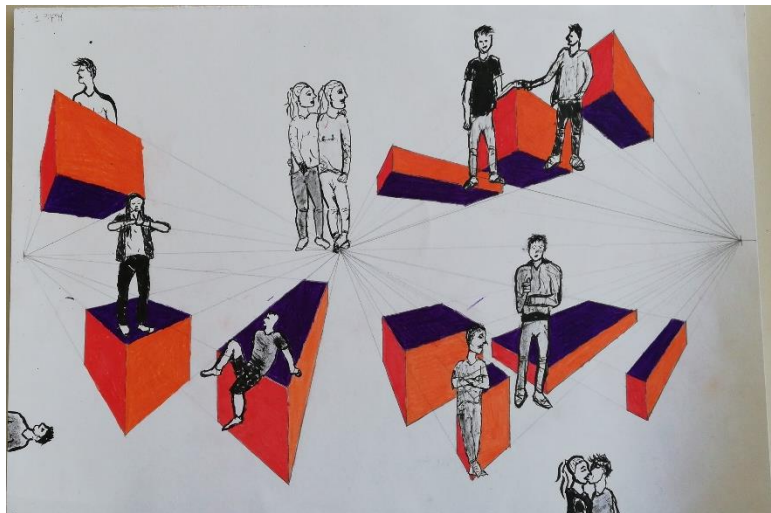
Vsak nov dan
nasmeh nikoli pogrešan.

Vsak moj nasmeh
rodi se z lic nasmejanih.
Sem dobra po srcu,
prijazna po zgledu.
Pia Ravnikar Sušin, 3. b

Joštova pesem

Moje ime je Jošt.
Doma sem včasih kot norost.
Veliko se smejim,
ko nalogo naredim.

Skačem sem ter tja,
ko staršev ni doma.
Včasih kakšno kazen dobim,
a meni je važno,
da se smejim.
Jošt Lebar, 3. b

Matic Fakin, 9. b

Blaževa pesem

Zunaj ptički pojejo,
meni pa je zelo lepo.
Saj prišla je spet pomlad,
jaz imam jo srčno rad.
Blaž Vidergar, 3. b

Orta, pogumna bojevnica

Nekega dne je Orta pogledala skozi okno gradu. Bila je žalostna, saj je vitezi niso pustili v vojno.

Bila je v svoji sobi, ki je bila narejena iz srebra. Res da je bila kraljeva hči, ampak vseeno si je želela v boj. Naenkrat je v sobo vstopil dobri čarovnik Odi. Oblečen je bil v čarovniško ogrinjalo in obut v črne škornje. »Orta, tvoj oče te potrebuje!« je rekel dobri čarovnik. Šla sta po zavutih stopnicah do kraljeve sobane. Vse je bilo zlato in na robovih so bili štirje vojaki s sulicami. »Orta, pridi sem!« je rekel njen oče, ki je bil kralj. Sedel je na prestolu, ki je bil narejen iz zlata. Na glavi je nosil krono. »Kaj je, oče?« je žalostno rekla Orta. »Premišljeval sem o vojni in se odločil, da lahko sodeluješ!« je resno rekel. Orta se je nasmehnila in še preden ji je uspelo odgovoriti, ji je oče rekel: »Ampak pazili te bodo moji vojaki!« Ortine oči so se lesketale od veselja in njen nasmeh je bil lep. Orta si je popravila lase. Vsaj trikrat se je zahvalila očetu. »Ni za kaj,

ni za kaj!« jo je miril oče. Kralj je trikrat zatleskal s prsti in služabnik je prinesel ščit, meč in nožnico za meč. Ponosno si je dala ščit na hrbet, nožnico za pas in meč v nožnico. »Za boj potrebujemo čim več ljudi!« je rekel kralj. »Zato sem tu!« je rekla Orta. »Odi, pokaži ji!« je rekel kralj. »Kaj?« se je čudila Orta. Odi je izpod svojega ogrinjala izvlekel čarobno kroglo. Potem je izrekel čarobne besede v jeziku, ki ga še nikoli ni slišala. Nato se je v krogli prikazala podoba vojske. Orta je buljila v čarobno kroglo. Vojska je bila povsem oborožena. Tekli so na vso moč. »To je Torova vojska!« je rekel kralj. »Tor je temni čarovnik!« je nadaljeval Ortin oče. »Mojemu očetu je nekoč ukradel krono, a potem jo je dobil nazaj!« je pripovedoval kralj. Naenkrat se je zunaj zaslišal hrup. »Torova vojska napada!« Vsi so hiteli ven, da bi ubranili grad. Orta in vsi ostali vojaki so bili pripravljene na boj. Zdaj se je boj začel. Na vse strani je curljala kri. Orta je poiskala Tora. Našla ga je. Imel je črno kapuco, da se mu ni videlo obraza. Prikradla se mu je za hrbet in ga ubila z mečem. Torovo vojsko je začela grabiti panika. Kmalu so bili vsi Torovi vojaki ubiti.

Orta je tako dokazala, da je močna bojovnica in da je lahko tudi ženska uspešna vodja in vojakinja. Ko je umrl Ortin oče, je uspešno vladala kraljestvu.

Lovro Levičnik, 3. c

Pravljice na P

Piščanec Peter

Piščanec Peter je šel spat v svoj kurnik. Peter se je zbudil na strehi stolpnice.

Poskušal je poleteti nazaj domov. Peter je večkrat poskušal vzleteti, a mu ni uspelo. Piščanec je obupal. Poskočil je prvič, poskočil je drugič, nato mu je spodrsnilo in je padel s strehe. Pristal je na trdnih tleh in se prestrašil, da je dobil pike.

Piščanec Peter je spoznal, da piščanci ne morejo leteti.

Iva Martinčič, Žiga Gošte, 4. b

Lan File, 6. b

Popek Pepe

Popek Pepe je bil umazan. Pepe ni hotel hoditi v šolo zaradi čistih sošolcev in sošolk. Pepetov lastnik je bil Peter. Bil je najbolj umazan popek, kar jih obstaja.

Popka Pepeta ni nihče maral. Vsi so se spraševali, zakaj je tako umazan. Peter se ni umival, zato je postal popek Pepi tako umazan, da se ga ni več videlo. Peter se je Pepiju smejal. Peter je šel v šolo in vsi so popadali na tla, ker je tako smrdel, razen ene punce, ki je bila takšna kot on. Tako sta se spoznala Peter popek Pepi in Petra popek Pepca. Po dvajsetih letih sta dobila otroka: Pico Pipi in Pirčka Popa.

Potlej so se vsi zbudili iz sanj. Pravljica se srečno konča, saj se je osemčlanska družina pričela redno umivati.

Ela Gobovc, Aljaž Markelj, 4. b

Pasja papiga obišče panj poljskih ptičev

Pasja papiga je preživljala en čisto navaden dan. Poslušala je glasbo in razmišljala, kaj bi počela. Pomislila je, da bi obiskala svoje stare prijatelje, poljske ptiče.

Poletela je proti višavam in se razgledovala po okolici, da bi uzrla svoje prijatelje. Poletela je nižje, zagledala panj in se spustila na zemljo. Proti njej je priletela njena najboljša prijateljica Polčita. Pristala je ob njej, jo pozdravila in povabila v panj.

Panjska soba je bila velika in podobna cirkusu. Ptice, ki so živele tam, so imele na stenah panja majhne sobice. Preden sta se utegnili do konca pogovoriti, se je panj močno zatresel. Pogledali sta skozi okno in zagledali ogromno pošast, ki je v trenutku porušila panj. Ptički so poleteli iz panja in se razbežali na vse strani.

Pošast je odšla in vsi so prišli iz svojih

skrivališč. Pogledali so svoj porušen dom in se nesrečno zazrli v tla. Papiga jih je povabila k sebi domov.

Potem so živeli skupaj do konca svojih dni, a o pošasti ni bilo več ne duha ne sluha.

Klara Razpotnik, Katja Razpotnik, Ana Škrinjar, 4. b

Klavdija Robavs, 8. a

Moje potovanje na Mars

(domišljjski spis)

Nekega oblačnega večera sem se zaklenil v svojo sobo ter začel izdelovati časovni stroj iz kartona. Želel sem si, da bi deloval. In tudi je. Ampak to je bil zelo nenavaden časovni stroj, saj je za delovanje potreboval: bananin olupek, jabolko, umazano majico in vrečo čipsa.

Naslednji dan sem vstal prvi, se hitro oblekel in odšel v trgovino. Tam sem kupil vse pripomočke za stroj. Odhitel sem domov, vzela majico in jo hitro zmočil. Nato sem vzela kakav in ga potrosil po majici. Ko se je malo posušila, sem jo nesel v sobo in jo skrila pod posteljo poleg ostalih stvari.

Naslednji dan sem vstal zelo zgodaj in napisal sporočilo: Draga starša, danes me cel dan ne bo doma, saj grem pogledat, kako je na Marsu. Kmalu pridem nazaj. Prosim vaju, da nikomur ne povesta, kam grem.

Pojedel sem banano, njen olupek položil v časovni stroj poleg umazane majice, jabolka in vreče čipsa. Nastavil sem leto, kdaj se bom vrnil v preteklost. In, jej, časovni stroj deluje!

Marsovčki, prihajam! Hop in ni me bilo več. Potoval sem malo časa, a nekaj me je motilo. Bilo je zelo mrzlo. In končno. Prispel sem na Mars. Tam je bilo vse rdeče, razen Marsovcev, ki so bili modri. Nekaj Marsovcev se mi je posmehovalo. Kar naenkrat pa sem zagledal tri Marsovce, ki so me spraševali, kdo sem, zakaj sem tukaj. Odgovoril sem, da sem Žan, Zemljan in sem izdelal časovni stroj. Marsovčki so se predstavili po imenih: Miš, Maš in Šaš. Šel sem z njimi in so me predstavili svoji

družini. Pokazali so mi svojo sobo in igralnico, celo bralni kotiček. Bil sem zelo presenečen. Nekaj časa smo se igrali, nato pa sem moral domov. Starša sta me spraševala, kako je bilo na Marsu. Obljubil sem jima, da ju drugič vzamem s seboj.
Žan Veteršek, 4. b

Sladkorna dežela

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami so živele tri deklice. Živele so v vasi ki se je imenovala lom. Vsaka je imela čudežni predmet. Prva deklica je imela čudežno preprogo, druga je imela čudežno metlo in tretja je imela čudežno paličico. Vse deklice so imele rade sladkarije. Mamo so vprašale, če obstaja dežela sladkarij. Mama je rekla, da ne ve, povprašale so vso vas, a vsi so odgovorili: »Ne vem, ne vem,« in tako naprej. Hotele so najti deželo sladkarij, zato so sklenile, da gredo s svojimi čudežnimi predmeti in so odletele v vas, ki se imenuje Bonbonček. Povprašale so tudi to vas, a vsi so odgovorili: »Ne vem, ne vem, ne vem,« in tako dalje. Odletele so v drugo vas, ki se imenovala Lizika. Tudi tam so govorili: »Ne vem, ne vem, ne vem,« in končno so našle dečka, ki je vedel, kako priti do te dežele. Rekel je: »Pridite za menoj.« Res je imel prav. Vse je bilo iz sladkarij. Drevesa iz čokolade, rože iz bonbonov. Našle so prijateljice Niko, Laro, Tjašo in Kiaro. Peljale so se po deželi in naenkrat so se začele prerekati. Nika je zagledala pošast iz sladkarij. Najprej so mislile, da je le laž, a ni bilo res. Prav je imela. Skupaj so močnejše in neustrašne. Spoznale so, da je biti prijatelj zelo pomembno.
Kaj veste, mogoče ta dežela res obstaja?
Tjaša Podbregar, 4. c

Čudežna sova

Nekoč je v temnem gozdu živela sova Sovica. Imela je neverjetne moči. Imela je tudi sedem sester in tudi one so imele supermoči.

Nekega dne je njena prijateljica sova Bela prišla k njej na obisk. Skupaj sta se igrali, zabavali in se sladkali. Ko je prišla mama po Belo, sta se objeli in poslovili. Bela ni vedela, da ima njena prijateljica supermoči, saj je bila nova na šoli. Naslednji dan, ko

sta Bela in Sovica prišli v šolo, je Bela videla svoj dnevnik in začela spraševati, kdo ga je dal tja. Bila je tako jezna, da je imela rdeč obraz. Ko je učitelj Čuk prišel v razred, je spraševal Belo, kdo je to storil. Bela je povedala vse od začetka do konca. Učitelj Čuk je še enkrat vprašal, kdo je to storil. Bela je bila tiho, saj ni vedela, kdo. Nato se je oglasila Belina in Sovina prijateljica Rjavica in povedala, da je bil Benjamin. Bela je bila še bolj rdeča in jezna. Učitelj je rekel, naj sedejo. Ko je bilo konec pouka, je Bela pogledala v torbo, a dnevnika ni bilo. Povedala je Sovici. Sovica ji je rekla, da bo našla tistega, ki ji ga je ukradel.

Maruša Flere, 6. a

Takoj ko je prišla domov, je rekla mami, da gre na obisk k prijateljici. Mami pa ji je rekla, da mora biti do 20. ure doma. Sovica ji je pokimala in hitro odšla. Letela je kakor blisk k prijatelju Benjaminu. Ko je prispela, je potrkala na vrata. Odprla je Benjaminova mama. Sovica je rekla dober dan in vprašala, ali je Benjamin doma. Benjaminova mami je rekla, da je v svoji sobi. Sovica je stopila naprej in odšla do Benjaminove sobe. Ko je prišla do nje, je potrkala na vrata. Vstopila je v Benjaminovo sobo. Vprašala ga je, ali ima Belin dnevnik. Benjamin je rekel, da ga ima. Sovica mu je postavila še nekaj vprašanj. Na vse je odgovoril lepo, a nato je rekla, naj ji da Belin dnevnik. Ampak Benjamin je zdrvel skozi okno, Sovica pa za njim. Še sreča, da je imela Sovica supermoči, da je lahko videla v temi, saj Benjamin ni mogel in se je zaletaval v vsako drevo. Le enkrat ga je ujela, saj je spustila svojo superlepljivo mrežo. Sovica je vzela Belin dnevnik, spustila Benjamina in odletela domov. Ko je preletela domov, je bila ura 19.59. Sovica je pogledala na uro in se oddahnila. Pozdravila je mami in svoje sestre in se odpravila v posteljo.

Naslednji dan je Sovica dala Beli dnevnik in od tistega dne sta bili najsrečnejši sovi na svetu.

Nika Dežman, 4. c

Bine in njegov medvedek

Nekoč je živel deček po imenu Bine. Živeli so skromno in niso imeli veliko denarja. Njegovi starši so mu za rojstni da kupili medvedka. »Vov, kako je lep ta medvedek,« je rekel Bine.

Naslednji dan je šel z njim v šolo. Vsi so se mu smejali. »Tvoj medvedek je, kot da bi ga privlekel iz smeti, hahaha,« je rekel debeli Mihec. Binetu se je to zdelo tako nesramno, da je kar zbežal iz šole. Odšel je v gozd, da si malo odpočije glavo. »Kako?« je rekel. »Saj je moj medvedek tako lep.«

Naslednji dan je bil tako žalosten, da je medvedka pustil kar doma. »Kje pa imaš medvedka?« je vprašala muhasta Marta. »Vam mar ni všeč?« je vprašal Bine. »Ta smetiščni medved naj bi nam bil všeč? Misli si,« je pogumno rekel debeli Mihec. Ko je Bine prišel domov, je vse povedal mami in očetu. »Bine, no ne izmišljuj si,« je rekel oče. »Ti veš, da ti je medvedek všeč in verjemi v to.« Naslednji dan je bil igralni dan. Vsi so prinesli igrače. »Ooo, Bine, poglej moj traktor,« je rekel debeli Mihec. »Zelo lep je,« je zamrmral Bine. Miha se je začudil. »Ja, ja, kje imaš pa ti igračo?« »Nimam je, no, imam samo tistega medvedka, saj veste.« Zvezke sta mi kupila babica in dedek iz Avstrije. Miha se je počutil krivega. »Bine, oprosti, nisem vedel, da imate tako malo denarja,« in iz žepa povlekel deset evrov. »Na, vzemi to,« je rekel Miha. »O, hvala zelo si prijazen. To bom prihranil in si kupil deset kolačkov.«

In tako sta Miha in Bine postala najboljša prijatelja.

Imeti prijatelja je pravo bogastvo!

Lana Tatarovac, 4. c

Lisjak želi postati frizer

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel Lisjak, ki je hotel postati frizer, a mu mama tega ni dovolila.

Nekega dne se je odpravil do predsednika Lenuha Velikega. Povedal mu je, da bi rad

Iva Goršek, Žana Omahne, 6. a

postal frizer. A predsednik mu je dejal, da je to poklic za punce. Lisjak je vstal in udaril po mizi. Vsi papirji, ki jih je imel na mizi, so se dvignili. Lisjak ga je vprašal: »Zakaj lahko potem v drugih deželah fantje delajo kot frizerji?« Predsednik ga je pogledal in vstal: »Veš kaj, Lisjak? Hočeš biti frizer? Potem pojdi v Indijo Koromandijo. Tam so fantje frizerji, dekleta pa gradijo hiše.« Lisjak ga je vprašal: »Kje pa je to?« »To je na drugem koncu sveta,« mu je odgovoril predsednik. Lisjak se je zahvalil, pozdravil in odšel. Doma je mami povedal, kaj se je zgodilo pri predsedniku. »Kaaaaaj?« je mama zavpila. »Temu predsedniku ni verjeti,« mu je odgovorila. Lisjak jo je vprašal, zakaj, a je bila tiho. Obrnila se je in odšla v kuhinjo, Lisjak pa v svojo sobo. Naredil je načrt, kako bo šel v Indijo Koromandijo. Spakiral je vse najnujnejše in zvečer, ko je odbila polnoč, se je splazil iz hiše, ne da bi kdo vedel za to. Naslednje jutro, ko se je mama zbudila, ni videla Lisjaka. Bila je zelo zaskrbljena. Poklicala je policijo, vendar se niso oglasili, zato je bila še bolj zaskrbljena. Poklicala je vse, ki jih pozna, ampak nihče ga ni videl. Nato je poklicala še predsednika, on pa ji je povedal, da ga je videl samo prejšnji dan. Nato se je spomnil, da mu je povedal za Indijo Koromandijo. Lisjakova mama se je razburila, hodila je sem ter tja, dokler se ni znočilo. Naslednje jutro je Ježevka, njena prijateljica, prišla do njene hiše in ji povedala, da je videla lisjaka. Lisjakova mama je bila zelo vesela. Skupaj sta se z avtom odpeljali do sredine gozda. Tam sta ga našli vsega objokanega. Lisjak je mami povedal, da mu je žal, da je odšel in da hoče nazaj domov. Mama ga je objela in potolažila in skupaj so se odpeljali domov. Naslednji dan je lisjak zopet šel do predsednika. Prosil je za službo. Predsednik mu je ponudil delo frizerja. Lisjak ga je z veseljem sprejel.

Naslednji dan je že friziral svoje prve stranke in od tistega dne je bil najsrečnejši Lisjak na svetu. In še nekaj, postal je najboljši frizer v vsej deželi.

Nika Dežman, 4. c

Naloga

Joj, ta naloga
je prava nadloga.
Vsak dan jo dobim,
včasih se za to jezim.

Ni tako hudo,
če spis mi pade v vodo.
Hitro ga končam,
potem pa prosti čas imam.

Če računati je treba,
v glavi brž nastane zmeda.
1x2 in 3x3, vse se v glavi mi vrti.

Ko angleščina nastopi,
se glava mi odklopi.
A priklopi se nasmeš,
ko je konec vseh besed.
Vse sploh ni tako težko,
če sproti delaš nalogo.

Jaka Grbec, 5. a

Pesmica o meni

Ko sem majhen fantek bil,
sem za žogo se podil,
včasih jokal sem naglas,
slišala me je cela vas.

Zdaj sem šolar že postal,
mного knjig sem že prebral.
Če naloge ne bi bilo,
res vesel bi bil zelo.

Ko pa enkrat velik bom,
si ustvaril bom svoj dom.
Rad kmetijo bi imel,
za živali bi skrbel.

Žan Rozman, 5. a

Neža Juvan, 9. a

V škatlici

V tisti škatlici podnevi vse mirno je,
ko pa luč v moji sobi ugasne se, se škatlica odpre.
V škatlici ni več mirno kot prej,
saj v moji sobi je juhej.

Čez noč je škatla sem ter tja skakala,
čof in padla,
iz nje se lutka skotalila,
da v naš svet bi skočila.

Nato se je zgodilo,
da lutka vedela ni,
da v hišnem kaminu gori.

Lutka se je preplašila
in hitro v škatlico skočila.
Škatlica s police je padla
in moj sen ukradla.

Lina Kralj, 5. a

Mali oblaček išče mir in tišino

Nekega lepega dne se je rodil oblak. Že kot majhen je imel rad mir in tišino. Dva dni po rojstvu so k njemu prišle ptice rojenice. Prva mu je rekla, da bo operni pevec, druga mu je rekla, da bo grom in strela, in tretja, da bo najhitrejši oblak. In s tretjo se je strinjal. Ko je oblak zrasel, je bil največji in najhitrejši oblak. Že kot majhen je pomagal ljudem in drugim oblakom. Nekaj mesecev pozneje so prišli oblaki, grom in strela. Oblak se jih je zelo ustrašil in ni bilo več miru in tišine. Odločil se je, da gre do njih, a do njih je vodila dolga pot. Srečal je zelene oblake. Čudno mu je bilo, da so bili čisto pri tleh, zato jih je šel pogledat. Prišel je do njih. Povedali so mu, da so drevesa. Oblaku so se zdela nenavadna, ker še nikoli ni videl dreves. Povedala so mu, da so oblaki, grom in strela zelo glasni in da uničijo vse, kar vidijo. Drevesom so polomili skoraj vse veje in ljudem uničili pridelek. Oblak jim je rekel, da ima rad mir in tišino. Šel je naprej. Prišel je do oblakov, groma in strele. Prosil jih je, da nehajo streljati strele. Niso ga ubogali, zato je oblak zakričal nanje in rekel, da gre poiskat mir in tišino. Mir in tišino je našel zelo hitro, ker je bil najhitrejši oblak. Našel ju je na Triglavu.

Tam si je naredil hišo iz šumečega listja, ki ga je našel na poti.

In tako je živel srečno do konca svojih dni. Bil je zelo vesel, saj je imel mir in tišino.

Tristan Maj Božič, 5. a

Lov na dinozavre

Nekega lepega dne so se skotili trije dinozavri. Prvi, ki se je skotil, je bil zelo velik in je delal vse po svoje. Druga dva pa sta si vedno pomagala. Ko sta še onadva postala velika, so za vse tri izvedeli divji lovci.

Ko so vsi trije odšli na lov, so jim sledili divji lovci. Najmlajšemu se je zazdelo, da jim nekdo sledi in je povedal drugima dvema. Ko so odšli pogledat, so iz grmovja skočili divji lovci in so z mrežo ujeli najmlajša dva dinozavra. Najstarejšemu sta kričala: "Reši naju, reši naju!" On, ki je vedno govoril, da je najpogumnejši, pa je zbežal domov. Čez dva dni, ko so ju ravno hoteli ustreliti, pa si je starejši brat mislil, zakaj jima ni pomagal. Odločil se je, da ju gre poiskat. Ko je zagledal, da divji lovci streljajo na njiju, se je razjezil in pometal vse lovce v zrak.

Mlajša brata sta bila zelo vesela, da ju je rešil. Rekli so si, da bodo od zdaj naprej vedno drug drugemu pomagali.

Vsi trije so bili spet lačni in so se odpravili na lov. Ujeli so veliko mesa in se najedli. Tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Tristan Maj Božič, 5. a

Jaz na otoku Jabuka

Prispela sem na otok. Ko sem stopila nanj, je prav zadišalo po slanem morju. Mrkonja me je povabil na ribarjenje. Privolila sem. Zvečer se je spomnil, da je nekaj pozabil. Rekel je, da naj držim palico v morju, če pa bo kaj prijelo za palico, naj pa samo povlečem in ujamem ribo. Dolgo časa se ni dogajalo nič. Spomnila sem se, da bi lahko stopila na njegovo majhno jadrnico, da bi se približala globini morja, kjer je rib več. Kar naenkrat je pričelo močno pihati z obale proti morju. Začela sem se premikati, saj sem bila še vedno na jadrnici. Da bi stopila dol ter zaplavala do kopnega, je bilo že prepozno. Čez nekaj časa sem pristala na otoku Palagruža. Tam sem spoznala deklico Berto. Rekla mi je, da je iz bogate družine ter da ima njen oče jahto. To bi mi pomagalo priti nazaj na otok Jabuka, zato sem prosila za prevoz. To je bilo najboljšo doživetje tega izleta.

Hana Sejdinovič, 5. a

Žival iz mraka

Zdaj me žival ne napada več. Zdaj sva že prijatelja. Povedal vam bom, kako se je to zgodilo. Da sva postala prijatelja, namreč.

Bilo je neke temne, strašne in deževne noči. Nisem mogel zaspati, saj je žival krulila, se drla in se igrala nekakšno dirko. Nisem videl, kdaj se je začelo dani, a občutek sem imel, da sem ta čas že tekel proti vratom

Bernarda Lavrač, 8. b

mamičine in očkove spalnice. Hitro in nerazločno sem izrekel te besede. A zaradi moje prevelike površnosti sem seveda nekaj izrekel narobe. Zdirjal sem iz sobe. A ko sem pogledal nazaj in sem videl, da se žival ni zmedla, sem se zmedel jaz in namesto na levo, kjer je bila mamičina in očkova spalnica, zavil na desno, kjer je bila kuhinja. Do kuhinje je bil k sreči dolg hodnik, kar mi je »pribijalo« sekunde življenja. Prišel sem do kuhinje. Na mizi je ležala lesena kuhalnica. Z najhitrejšim tempom sem stekel proti njej, jo pograbil, hitro zamahnil in ... ponesreči zadel predrago mamico, ki je jemala tablete proti glavobolu. Mamice sem se zelo ustrašil in kot slepa kura zdivjal nazaj v sobo. Za mano je pridirjala tudi žival in zdirjala pod posteljo (kjer sem se skrival jaz). Potem ko me je skoraj »kap« od strahu, sem videl, da živali na majici piše sirota. Skoraj sem jo začel tolažiti.

Kmalu sva se spoprijateljila in se do jutra skupaj skrivala mamici. Tako sva postala najboljša prijateljca. Mamin glavobol pa je k sreči kmalu ponehal. Vesela, ker je minil, se nočnega dogodka ni spomnila.

Jaka Grbec, 5. a

Kam letiš, prelepa ptica?

Povej mi tvoje ime, prelepa ptica.

Moje ime je Lisa in hitra sem lastovica.

Kam pa letiš tako bliskovito?

Pojdem v tebi deželo neznano, barvito.

Zakaj pa zapuščaš našo zemljo?

Rada bi se spravila v boljšo voljo.

Kaj pa boš tam počela?

Raziskovala tuje dežele in s sorodniki pela.

Ali boš še kdaj prišla nazaj?

Seveda, saj doma je najlepše in obljubim,

da vrnem v rodni se kraj.

Kaja Brodar, 5. a

Najina zgodba

Nekoč sta živeli dve najboljši, tesno povezani prijateljici, ki jima je bilo ime Katnes in Anne. Stari sta bili 18 let. Anne je imela zelo zvestega in prijaznega fanta Rona.

Nekega dne sta Katnes in Anne odšli na zabavo, z njima je odšel tudi Ron. Ron in Anne sta se zagovorila, medtem je Katnes odšla na stranišče. Anne je bila že zelo utrujena, zato je sklenila da bo poiskala Katnes in skupaj bosta odšli domov. Začela jo je iskati in klicati po telefonu, a vse zaman, zato je sama odšla domov ter sklenila, da jo bo jutri obiskala. Zjutraj je Anne dobila klic Katnesinih staršev. Vprašali so jo, če je Katnes prespala pri njej. Dejala je, da se je mislila oglasiti pri njej, saj je od včeraj, ko je na zabavi Katnes odšla na stranišče, ni videla. Starši so se zahvalili Anne za odgovor in prekinili. Anne je bila zelo zaskrbljena, zato se je odločila, da odide na

policijo in pove vso zgodbo. Policija je dejala, da bo naredila preiskavo mesta, a je po neuspešnem iskanju odnehala. Anne se je zahvalila za pomoč in se odpravila domov, kjer je pred vhodnimi vrati zagledala paket. Anne se je paketa ustrašila, saj je vedela, da je Katnes ugrabljena, svojih staršev pa ni imela doma, saj sta šla na potovanje za tri tedne. Anne je prestrašena odnesla paket v svojo sobo. Zagledala je sliko Katnes in sebe, kako uživata v lunaparku, poleg slike pa je bil listek, na katerem je pisalo: imaš tri dni časa za vsak namig, da rešiš Katnes s pomočjo namigov. Ne mešaj policije v to, ker ti bo žal. Namig se glasi: pridi v zapuščeno zgradbo ob polnoči, kjer namig leži. Zgradba se glasi: Mumije ob polnoči. Anne se je prestrašeno lotila razvozlavanja namiga. Ure in ure je iskala zunaj in po internetu in končno našla rešitev. Ugotovila je, da mora v zapuščen muzej mumij. Sklenila je, da bo za svojo najboljšo prijateljico storila vse, zato se je ob polnoči odpravila v muzej. Prišla je do muzeja deset minut prej, zato so bila vrata zaklenjena. Počakala je do polnoči in vrata so se sama od sebe odprla. Ko je vstopila, so se vrata zaprla in zaklenila, pred njo pa je stala miza, na kateri je pisalo: če hočeš najti drugi namig, moraš rešiti labirint v eni uri, sicer nikoli več ne boš našla Katnes. Ko je Anne prebrala sporočilo, se je na projektorju prikazala ura, ki je odštevala, koliko časa ima Anne za rešitev labirinta.

Anne je odšla v labirint in ga rešila v približno dvajsetih minutah. Ko je prišla do konca labirinta, je zagledala mizo, na kateri je bil ključ, za mizo pa tri vrata. Pod ključem je bil listek, na katerem je pisalo: Odkleniti moraš vrata, ki vodijo do drugega namiga. Ta vrata so le ena od treh, druga vrata pa vodijo do novega labirinta, ki ga moraš rešiti v preostalem času. Anne je odprla srednja vrata, ki so bila napačna, zato je morala iti skozi drug, drugačen labirint, ki ga je rešila v petintridesetih minutah. Za najdbo drugega namiga je imela le še pet minut. Tokrat se je odločila za tretja (zadnja) vrata, ki so bila pravilna, in jih hitro odklenila. Ko je na steni zagledala namig in ga hitro vzela, se je ura ustavila, stranska vrata pa so se odprla, zato je Anne odšla domov in prebrala namig, ki se je glasil: »V gozdu tretji namig stoji, da našla bi ga ti, ne zavij s poti, saj potem izgubljena si. Pridi ob treh popoldne ti, saj tretji namig tam leži. Pridi v gozd ti, ki se imenuje Skrivnost poti.« Anne je točno vedela, kje je ta gozd, ker je nad njim viselo veliko prekletstvo in v njem je bilo veliko skrivnosti, vendar je premagala svoj strah in odšla v gozd po tretji namig. Iskala je in iskala ter našla pravo pot. Prišla je do jase, na sredini pa je stala velika, krasna vrba, na kateri je bil tretji namig. Vzela je namig in po isti poti, kot je prišla, tudi odšla domov. Doma si je prebrala tretji namig, na katerem je pisalo: »Pridi na kraj ta, kjer s Katnes se družita. Pridi, da žal ti ne bo, ob dveh popoldan se vidimo. Pokazal ti bom svoj obraz, ker rad bi videl tvoj izraz.« Anne je točno vedela, kje je ta kraj, zato je ob dveh popoldan prišla tja. Ko je Anne prišla, je videla Katnes in stekla do roba prepada, ki jo je ločil od Katnes, ki je bila na drugi strani prepada, med

Neža Barlič, 8. b

njima pa je bil globok jarek, v katerem so bile visoke skale, prekrite z reko. Ob Katnes je Anne vsa začudena, živčna in presenečena zagledala svojega fanta Rona, ki je s svojimi sodelavci, ki jih je najel, ugrabil Katnes. Anne je obupana vprašala, zakaj je to storil. Odgovoril ji je, da je to storil, ker sta bila njegov oče in Katnesina mama ljubimca in ko je njegova mama izvedela, da jo je mož varal, je za vedno odšla in tako je moral živeti le z zlobnim očetom, ki mu ni nudil normalnega življenja, zato se je maščeval Katnes s tem, kar ji pomeni ogromno – in to si ti. Anne ga je deloma razumela, vendar je bila še vedno tako jezna in razočarana nad njim, da se ni dalo opisati. Ron je tedaj dejal, da mora Anne, če hoče rešiti Katnes, prehoditi nekaj centimetrov široko desko, vzeti Katnes in skupaj morata prehoditi desko, da prideta na drugo stran prepada ter živita še naprej. Anne je počasi in previdno hodila po tanki deski v upanju, da bo preživela vsaj Katnes. Ko ji jo je uspelo prehoditi, je objela Katnes in ni jima preostalo drugega, kot da skupaj prehodita desko. Stopili sta na resnično tanko desko in začeli hoditi, vendar je Ron zadnjih nekaj metrov zbil desko, tako da bi puncni morali skočiti na drugo stran. Obe sta v en glas rekli, da bosta ne glede na vse za vedno ostali najboljši prijateljici. Prijeli sta se za roke in si povedali, da se imata radi. Nato sta skočili in zakričali *forever* ter prišli na drugo stran. Bili sta presrečni, se objeli in jokali. Seveda sta takoj, ko sta bili pri sebi, vzeli Annin telefon in poklicali policijo in vse povedali. Rona so takoj odpeljali na oddelek za psihične težave, nato pa v zapor.

Anne in Katnes sta si prisegli, da ju zdaj nihče ne bo ločil. Njuno življenje je bilo zdaj drugačno, saj sta se še bolj povezali in uživali v življenju ter izkoristili vsak trenutek, saj sta si dejali, da je prekratko, da bi ga zapravljali za žalost in trpljenje.

Kaja Brodar in Anaya Gaja Vozel, 5. a

Jaz, Zevs

Prišlo mi je na ušesa, da so otroci in mladi preveč na telefonu, ne poslušajo staršev in jim ni mar za učenje. Odšla sem pogledat v vse ulice in skozi okna videla, kako otroci svoj prosti čas porabijo za telefone, namesto da bi šli ven in se igrali ali pa prebrali kakšno knjigo. Otroci se sploh ne zavedajo, kaj jim vse dajo starši, ampak govorijo, da so tečni in da bi bilo bolje, da jih sploh ne bi bilo.

Nekega dne sem odšla k ponudniku telekomunikacijskih storitev, največjemu med vsemi. Povedala sem mu, kaj delajo otroci in da se to ne sme več dogajati. Predlagala sem mu, naj uredi omejitve za otroke,

Patricija Ravnikar, Klara Lavrin, 9. a

da bodo lahko poklicali samo starše in prijatelje. Na spletni strani pa bodo lahko dostopali le do učne snovi in primernih aplikacij za njihovo starost. Glavni med njimi se je zelo razburil, ker bo potem premalo zaslužil. Nato me je spodil stran. Če ne gre z lepo besedo, pa bom morala ukrepati bolj strogo. Uporabila sem svojo nadnaravno moč in sem pomešala vse telefonske in internetne zveze. Ugotovili so, da mislim resno. Zato so ljudje prenehali pretirano uporabljati telefon in internet. Uporabljali so ga samo za pametne stvari in ne neumnosti.

Jerneja Kmetič, 5. a

Dobro jutro, kmetija

Ko krava muhe pase,
ko mačka kužku kreplje kaže,
ko koza kmetu dobro jutro skaže,
se veseli dan na kmetiji pokaže.

Zajčki na skok ugnani,
ovce grede k frizerki Lani,
ptički nam prepevajo,
razigrano jutro delajo.

Vsem v mestu budilka zvoni,
da vsak na svoje mesto hiti.
Pri nas na vasi pa petelin zapoje
in gremo vsak na svoje.

Pia Vidrgar, 5. b

Zajček nagajivček

Moj dom je tam,
kjer z uhlji rad veslam,
vedno poslušam,
da življenje imam.

Moje tačke so hitre,
telo pa je gibčno.
Če pa lovec me dobi,
življenja zame več ni.

Sara Pavšek, 5. b

Mali zajček

Moj mali zajček
le zdravo rad je.
Da torta okusna je,
ne ve.

On zdravo rad živi,
po naravi se podi,
pred sladkorjem
pa beži.

Ker res zdravo živi,
se vedno rad smeji.
Da debel postal bi,
se zelo boji.
Ajda Miklič, 5. b

Zajček kratkodlak

Sem zajček kratkodlak,
si zobke čistim rad.
Korenček mi diši
in lubje, ki z dreves visi.

Svoja prijatelja rad imam,
se z njima rad igram.
Z njima korenček grizljam
in se hihitam
Jona Udovič, 5. b

Oh, ta šola in računalnik

Jurček v šolo hodi nerad,
težak mu je vsak korak.
Mama krega ga ves dan,
Jurček pa reče ji ves bolan:
»Naj kdo drug se zame uči,
ker meni šola zelo smrdi.«

Jurček pa raje za računalnikom sedi
ter zeha cele dni.
Za šolo se veliko ne uči,
najraje pri knjigi hitro zaspi.

Mama ga zjutraj težko zbudi,
ker za računalnikom preždel je cele dni.
Zdaj Jurček joka cel ljubi dan,
ker v šolo hodi ves bolan.
Ariana Lavtar, 5. b

Nejc Cirar, 9. a

Jaz, Zevs

Bil sem tam in sedel. Gledal v prazno, prazno črno luknjo. Spraševal sem se, kakšen je zdaj svet in kakšni so ljudje na njem.

V daljavi se je slišal krik. Bili so otroci, ki so se pretepali. Rekel sem jim, naj nehajo. Obrnili so se in ni jih bilo več. Pretepali so se še tudi naslednje dni in to me je zelo žalostilo. Nekega dne pa sem opazil, da ni več tako. Otroci so se igrali. Spustil sem se k njim na Zemljo in jih vprašal, zakaj se ne pretepajo več. Odgovorili so, da so raje prijatelji.

Vrnil sem se na nebo, prišla je Hera in me vprašala, če mislim, da čez nekaj let ne bo več pretepa. Spomnil sem se, kako rad sem se pretepal. Iz dneva v dan, dokler nisem poškodoval svojega najboljšega prijatelja. Za vedno! Šele takrat sem se spametoval in rekel: »NE! Ne, ne bom se več pretepal z mojimi prijatelji! To vodi le v bolečino in nesrečo.«

Zato sem odgovoril Heri: »Ne vem. Ljudi premalo poznam. Upam pa, da bodo spoznali, kako pomembni so v življenju prijatelji.«

Pia Vidrgar, 5. b

My house

A house is sometimes just a house,
Build of walls and empty halls.
But my house isn't just a house,
It's my family's home,
Where I'm never alone.
Bedroom is a place where I sleep
And where I can dream of driving a jeep.
Kitchen is a place where I can eat
And my record in eating is a hard to beat.
In the bathroom I can shower
And I can imagine that I have a super power.
In the living room I watch television
And dream about having X-ray vision.
In our library I read books
Written by famous writers or famous cooks.
But my favourite part is the swimming pool
Where I swim every afternoon.

Gregor Ferjančič, 6. a

Andraž Pepelnjak, 7. a

Home

Home is a place where I spend most of my time.
Home is a great place to sleep and eat.
Home is a three-storey place with different rooms located in the house.
Home is the space where I find myself.

Blaž Jazbec, 6. a

Mrož se zaljubi v ribo

Jožef Mrož, profesor prava,
šel se kopat je en dan,
ko pa ribo videl je,
si je rekel: »O, ta pa dobra je.«

Nič ni spraševal,
ni se zmrdoval,
s svežo pomado šel je k njej,
in jo ... poljubil ter objel.

Riba rekla je:
»Pojdi stran,
ne maram te!«

Mrož je šel ves žalosten in sam
in še malo ga bilo je sram,
vsi so ga spraševali
ter se mu smejali.

Ker pa konec te pesmice je,
si je rekel še:
»Škoda, da nisem imel bontona,
žal sem izpadel le *mona*.«

Benjamin Rotar, 6. a

Železni prstan (nadaljevanje pravljice)

Ko sta se princ in princesa nekega jutra zbudila, sta mislila, da je vse po starem. Princesa se je razgledala in vprašala princa: »Od kdaj imava vse pohištvo v sobi? Zakaj je najina soba tako majhna? Zakaj moja omara razpada?« Princesa je imela veliko vprašanj. Princ ji je poskušal natančno odgovarjati skoraj do devete ure zjutraj, ko je princesa odšla iz sobe in padla v blatno lužo: »Euuu!« je zakričala in se ozrla okoli sebe. Nato se je razjezila in naglas pribila svoje zadnje vprašanje: »In zakaj živiva v tej-tej luknji?!?!« Princ je molčal. Začela je brskati po omari. Želela je najti železni prstan, da bi se spravila nazaj v grad.

Mladenič, zdaj onkraj morja – v gradu, se je zbudil v razkošni postelji. Mačka je še spala, mama je tudi še spala, ampak psa ni bilo nikjer. Mladenič se je ozrl skozi okno. Tam sta bila dva psa, eden je ležal, drugi pa renčal. Tistega, ki je ležal, ni mogel prepoznati. Čim je videl, da ima drugi

Iva Goršek, Žana Omahne, 6. a

krvave čekane, je zgrabil nekaj kamnov, ki so bili za dekoracijo. Z njimi je spodil psa s krvavimi čekani. Ko ga ni več videl, je stekel dol in hitel na dvorišče k psu, ki ga ni mogel prepoznati zaradi krvi. Očistil je kri in videl svojega psa. Bil je čisto razmrcvarjen. Zaželel si je, da bi bil pes dobro, a ga je prekinil: »Pusti me! Umiram! Samo varovati sem te hotel!« Zaprl je oči in umrl. Mladenič je pri priči planil v jok, kar je zbudilo mamo in mačko, ki sta pogledali skozi okno. Ob žalostnem prizoru sta še onidve planili v jok. Bili so tako glasni, da ju je slišala neka deklica. Ni imela družine, prijateljev, niti doma, zato je živela na bližnjem hribu. Bila je zelo lepa, imela je zlate dolge lase in živomodre oči. Odšla je do gradu in videla ubogega psa. Dotaknila se ga je, rana se je zacelila. Mačka, mama in mladenič so osupnili. »Obuditi ga ne morem. Uboga žival je preveč trpela,« je žalostno in nežno spregovorila. Ko je pogledala mladeniča, se je vanj zaljubila. Mladeniču se je zgodilo isto, ko jo je pogledal. Vprašal jo je, kje živi, ona pa je zastokala: »Nimam doma. Imela pa sem ga. Živela sem pri mačehi, ki je bila zlobna. Nisem je prenesla. Ušla sem ji na nek hrib in tam, kar pod milim nebom, naredila posteljo iz listja. Čez nekaj dni so mi sporočili, da je mačeha od same jeze in zlobe umrla.« Milo je posmrkala, ker se je spomnila mame in očeta, ki sta umrla, ko je bila še dojenček. Mladenič ji je ponudil dom, če se bo čez sedem let poročila z njim. Deklica je privolila, in to z največjim veseljem. Bila je približno enake starosti kot mladenič. In res, čez sedem let je bilo največje slavje, ki je trajalo kar tri dni in tri noči. Medtem je v mali bajtici kraljeva hči čistila. Princ ji je pobegnil z drugo in zato je bila zdaj sama. Ko je čistila, je našla nekaj svetlečega. Ko je to prijela, se je spremenilo v železni prstan. Princesa je bila dobrega srca vse od takrat, ko jo je zapustil princ, zato si je zaželela, da bi imel mladenič dobro in velikodušno življenje, tako, kot ga je imel do zdaj. Nato je železni prstan uničila in začela premišljevati o princu. Spraševala se je, zakaj ga je sploh ljubila, zakaj ni odšla z mladeničem, in nato je zaspala in si potihoma šepnila: »Ljubim ga.«

Lana Kosmač, 6. a

Nadaljevanje zgodbe

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnevnega dežja. In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba

Beethovnovne 'Ode radosti'. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati.

Potem pa je na staro mestno ulico stopila majhna deklica. Njen obraz je bil, za razliko od vseh drugih, žalosten. Na njej je bilo nekaj skrivnostnega. Videti je bilo, kot da bi imela posebno moč, kajti vsak, ki je skrivnostno deklico pogledal v obraz, je postal slabe volje. Neznanci na ulici so se prepirali drug z drugim, vozniki so v avtomobilih ugasnili glasbo iz radia in se resnobno ozirali naokrog ter kot zanalašč zapeljali v največjo gnečo. Taksisti so se začeli ustavljati na bencinskih črpalkah z največ čakajočimi v vrsti ter jezno pritiskali na avtomobilske hupe. Še sonce, katerega žarki so se še malo prej odbijali od hiš, se je skrilo za oblake. Postalo je nenavadno hladno. Ljudje so pozabili na smisel življenja. A deklica je prav uživala ob pogledu na mrke obraze. Ko so bili končno čisto vsi v mestu slabe volje, se je nasmehnila ona. In izginila – tako nenavadno, kot je prišla.

Vsi so gledali, kako je izginila za vogalom. In se odpravili vsak po svoji poti. A nasmeh, dobra volja in pozitivna energija so se hipoma vrnili med meščane. Celo sonce se je primajalo izza oblakov. Pričaralo je najlepšo jesensko zarjo, kar jih je kdaj kdorkoli videl.

Naslednje jutro pa je mesto, kot po čudežu, oblil mrzel, a vseeno prijeten zimski val radosti.

Lana Kosmač, 6. a

Lažeš (poustvarjanje po pravljici Laži)

Živel je bogat par, ki je bil reven. Imela sta polno skrinjo hrane, plesnive hrane. Imela sta ogromno hišo in polovica nje je bila pod zemljo. Na tej hiši sta imela tudi veliko oken, samo da je bila polovica njih v steni. Dekli je bilo ime Ona, možu pa On. Bila sta tudi lena. Po tem ko sta se umila, sta šla na stojnice. Imela sta veliko denarja, zato ste se odločila, da bosta kupila ovco. Ta ovca je ogromno pojedla, samo da je bila suha kot prekla. Zato sta se odločila, da jo bosta kupila, a kaj se je zgodilo, nista imela dovolj denarja.

Prodajalec je rekel. »Če jo želite imeti, jo morata plačati, razen če bosta delala.« On in Ona sta jo tako želela, da sta rekla: »Ja, ja, bova delala.« Prodajalec se je zasmel in jima rekel, da morata delati v hlevu pri ovci. On in Ona sta mislila, da je to mala mal'ca, a sta dva dni kasneje ugotovila, ko sta se umila, da to ni tako lahko.

Prodajalec je rekel, da če bo videl, da lenarita, ju bo odpustil. On in Ona sta ga rotila in prodajalec je popustil: »Prav, še en dan, a ta dan bosta delala kot konja.« In res, delala sta in delala, sem in tja dirjala. In dneva je bilo konec. Dobila sta ovco. A ko sta prišla domov, nista imela več hrane ne za njiju ne za ovco, denarja pa nista imela.

Blažka Grošelj, 6. a

Rebeka Drnovšek, 9. b

Intervju z igralci v predstavi Kit na plaži – Jernejem Kuntnerjem, Alenko Tetičkovič ter Blažem Pirmanom

Kako ste dobili vlogo?

Alenka Tetičkovič: Zaposleni smo v Lutkovnem gledališču Ljubljana. Dramski odbor, ki dela dramske predstave za otroke in mladino, ki jih kombiniramo tudi z lutkami, se posvetuje z našo umetniško vodjo Ajdo Roos in skupaj naredijo zasedbo igralcev. Naša umetniška vodja ima pregled nad tem, v katerih predstavah smo. Sodelujemo v veliko predstavah, še posebej Jernej, jaz pa sem tudi hitro začela po premoru, ko sem bila na porodniškem dopustu. Jernej je v devetih »tekočih« predstavah, jaz pa v šestih. Kadar pride režiser s predlogom za vloge, se mora prej pogovoriti z umetniško vodjo, ker ona ve, kdo je takrat zaseden. Skupaj se pogovorita, kakšna bo zasedba.

Ali imate pred predstavo kaj treme?

Jernej Kuntner: Obstajata negativna ali rušilna trema in neka prijetna ter obvezna trema, ki te potisne, da greš vsakič z nekim žarom na oder. Lahko rečem za oba, da imava v igranju za sabo že toliko »kilometrov«, da imava samo tisto dobro in pozitivno tremo.

Koliko časa ste se pripravljali na predstavo?

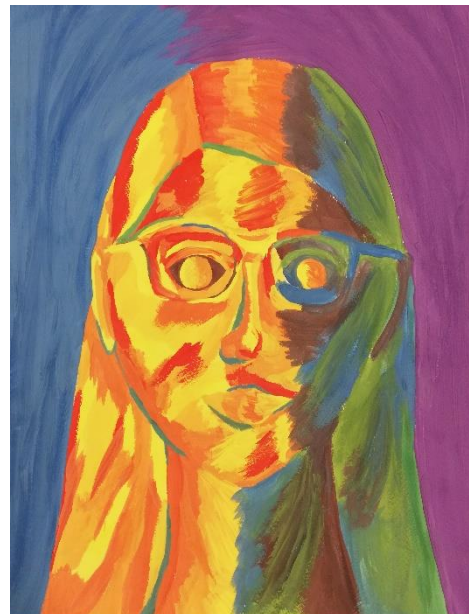
Alenka Tetičkovič: Ponavadi se pripravljamo dva meseca, to pomeni, da so med tednom vaje zjutraj od 10. do 13. ure in zvečer od 19. pa do 21. ure . Po dvomesečnih vajah pride do premiere.

Kolikokrat na teden ste vadili?

Jernej Kuntner: Od ponedeljka do petka, ponavadi nam v gledališču napišejo urnike vaj. Imamo deljen urnik, to pa je zelo naporno. Igralstvo je naporen poklic in ni samo zabava. Navadno je tako, da prve tri tedne vaje potekajo enkrat na dan, zadnjih 14 dni pa se vedno upošteva to, da so vaje dvakrat dnevno.

Kako ste se naučili besedilo?

Jernej Kuntner: Prav to nas velikokrat sprašujejo. Igralec ima veselje do igre in tudi to spada zraven, da nekako izboljšuješ svoj spomin. V času študija in potem na akademiji imaš svoj um tako naučen, da lahko dobro *memoriraš*. Pri vajah si zapomniš, tudi ko se gibaš, si zapomniš fizično akcijo. Dobiš nek čuten spomin. Res pa je, da se moramo tudi doma uvesti in preprosto brati in brati.

Neža Vesel, 9. b

Alenka Tetičkovič: Nikoli se ne moremo naučiti samo svojega besedila, temveč moramo znati besedilo svojih sodelavcev. Lahko se naučiš svoje besedilo, ampak če ne veš, kdo kaj reče pred tabo, ne boš vedel, kdaj moraš kaj povedati. Igra mora spontano teči.

Ali je drugače nastopati v mladinski predstavi kot v predstavi za odrasle?

Jernej Kuntner: Igra je načeloma ista, moraš iti globoko v dušo in na plano prinesiti vse elemente, ki jih imaš. Res je, da se da velikokrat pri predstavah za odrasle igrati nekako ne »na 100 odstotkih«, medtem ko moraš pri mladinskih predstavah čisto vedno igrati s polno energijo in s srcem, ker ko izgubiš enega gledalca in bo glasen, pade cela predstava.

Kako je igrati z osebo, ki ima downov sindrom?

Jernej Kuntner: Tukaj lahko odgovorim jaz, ker sem igral očeta in to je zelo težka izkušnja, lahko rečem tudi nenavadna, predvsem pa prijetna. To je bil zelo velik test za mojo empatijo in moje sočutje, ker če imaš srce preveč odprto, te zna to zelo utruditi.

Ali ste raziskovali tudi drugo gradivo o downovem sindromu?

Alenka Tetičkovič: Ja, v času študija, bolj na začetku. Blaž je bil ves čas prisoten s svojo mentorico Dolores, ki pa nam je ves čas razlagala svoje reakcije. Prek nje smo se veliko pogovarjali o tem. Mama ter oče in seveda Nika so se še več pogovarjali. Z Blažem smo se dogovorili, da bomo šli v njegov zavod na obisk. Časovno nam še ni uspelo, ampak nas ta obljuba še čaka nekje v prihodnosti.

Kakšne odzive pričakujete od publike?

Jernej Kuntner: Samo pozitivne in samo dobre. Ljudje so nam pisali tudi po e-pošti in tega smo vedno veseli. Izjemno veliko nam pomeni, da predstavo pohvalijo.

Intervju z Blažem Pirmanom

Kako je sodelovati v predstavi?

Blaž Pirman: V redu. Zelo rad sodelujem, nastopam ter igram. Pridobivam nove izkušnje nastopanja.

Ali ste že delali v Drugi violini, restavraciji, kjer so zaposleni ljudje s posebnimi potrebami?

Blaž Pirman: Sem že delal in še vedno sem zaposlen.

Vemo, da tudi požete. Ali igrate kak inštrument?

Blaž Pirman: Ja, igram dva inštrumenta, bobne in harmoniko

Katera je vaša najljubša pesem?

Blaž Pirman: Najljubša se mi zdi Nabiralka zvezd in pa Prvi zadnji izvajalke Eve Beus.

Katja Trebušak, Neja Brodar, Čarna Berk, 7. b, šolsko novinarstvo

Žalostna Zemlja

Sem srečna,
ko potok po kamnih žubori,
ko veter trepetliki že liste
v soncu rahlo vrti.

A kaj, ko lepote ne vidite te,
ko nič vas ne gane,
ko vseeno vam je!

Posipate me s pepelom,
odlagate smeti,
polivate me z oljem,
me utapljate z jedkimi
snovmi.

Na glas bom zakričala:
»Dovolj, dovolj
je vseh stvari!«

Iza Žgalin, 9. a

Grom, toča, neurja in poplave,
nič ne strezni vaše glave.
Le tarnate in se sprašujete,
kaj še zgodilo se bo.

Ne vem! Pomagajte mi!
Drugače s poplavami
bom očistila svojo umazano zemljo.

Sara Sušnik in Ana Barlič, 7. a

Čaša prijateljstva

Prijateljstvo,
življenjska vrednota!
Močna vez,
ki jo razdreta

le ljubosumje in slepota.
Prijateljstvo je
kot krhka kristalna čaša,
na katero moramo paziti,
da se ne razbije,
jo čuvati kot mlado rastlino,
ki klije.
Čaša prijateljstva
ni navadna čaša,
to je čaša,
v kateri prijatelji delimo svoje radosti,
ki jih doživljamo sedaj,
v cvetu mladosti.
A ko srce prevzame ljubosumje
in um zamegljijo laži,
prijateljstvo oveni.
Takrat je vsak dan brez smisla,
samotne so poti,
ker prijateljev več ni.

Zala Sešlar, 8. b

Zgaranega knapa želja

Rudarsko sonce je v kuhinji vzšlo
in zgaranega Franca za mizo povabilo.
»Zdaj se bom tega *funšterca* napokal,
da ne bom v jami od lakote stokal!«
V rudniku delal je težko,
pet križev ga bolelo je zelo.
Ravno zato se je razveselil,
ko ob koncu dneva končno je domov zavil.
Na mizi ga čakalo je kosilo,
fanekohen je tako dišal,
da je še *komarata* Lojza privabilo.
Preden Franc na smrt utrujen odšel je spat,
šel pred križ je molit in klečat,
želel si je, da sonce videl bi vsaj še enkrat.

Vesna Pikelj, 8. b

Pesem je bila nagrajena v okviru natečaja »Rudarska kulinarika«, RMED Srečno Zagorje

Larisa Lavrin, 6. b

Ljubezen

Ljubezen je preizkušnja težka,
zato bodi pripravljen,
da si zavržen,
kot jabolka peška.
A včasih ni tako.
Lahko je lepo,
ko ti po trebuhu
metuljčki letajo.
Ko zaljubljen si,
se ti ves svet narobe zdi,
v glavi se ti vrti,
kot da na vrtiljaku si.
A ljubezen je težko razumeti,
včasih je kar ne moreš dojeti.
Včasih jokamo, včasih se smejimo,
včasih pa en poljub dobimo.

Živa Prašnikar, 8. a, in Melanija Lavtar, 8. b

Moj prijatelj

Moj prijatelj me spremlja
vse življenje
in v moji glavi
povzroča gorenje.

Če med nama
zgodí se kratek stik,
se prijatelj
razjezi kot bik.

S prijateljem skupaj
preživiva pod zlatim soncem vse poletje,
v naravi nabirava
cvetoče cvetje.

Prijatelj me
velikokrat osreči,
nanj lahko računam,
ko sem v strašni nesreči.

Ana Barlič, 7. a

Prijatelj

Pravi prijatelj je kot zabava,
pravi prijatelj je kakor slava,
pravi prijatelj me lahko uspava
ali pa se ob meni obnaša kot krava.

Če prijatelja ne bi imel,
bi le žalostne pesmi pel.
Ob prijatelju sem ves čas vesel,
počutim se, kot bi letel.

S prijateljem sem lahko vsepovsod,
v kinu, na morju ali drugod.
Ker v slogi je moč,
s prijateljem premagaš tudi najtemnejšo
noč.

Andraž Pepelnjak, 7. a

Prijateljci

Mateja sama sedi,
gleda predse
in se ji zdi,
da prijateljstvo ji usojeno ni.

Sama v šolo hodi,
sama pri pouku sedi,
gleda v zvezek in pomisli na to,
da prijatelja imeti lepo bi bilo.

Ko pouk se konča,
hodi in nenadoma,
kar za vogalom,
deklico sreča.

Deklica solzne oči je imela,
želela si je, da bi s sveta odletela.
Mateja se za deklico je ustrašila,
brž jo je vprašala:

»Zakaj jočeš,
kaj hočeš?«
Deklica obrisala je svoje modre oči,
nato pa odgovorila ji:

»Nihče me ne mara,
sama sem vsak dan.
Nihče nikoli ne bo opazil,
tudi če grem daleč stran.«

Mateja se je odločila,
razprla svoje je roke,
in deklica v objem skočila ji je.

Odločila se je,
da bo dekličina prijateljica postala.
»Ostala bom s tabo,
ker sem tudi jaz sama.

Ne bom ti pustila,
da življenje končaš,«
je rekla Mateja
in jo še močneje objela.

Od takrat naprej
nobena od njiju ni sama,
sedaj obe sta srečni.
Prijateljci večni.

Bernarda Lavrač, 8. b

Sem sprememba, ki jo želim v svetu

Zarja Burkeljc, 7. b

Sonce mi je posvetilo v sobo in me zaslepilo. »Nadležno sonce,« pomislim. »Naj ne sveti tako močno.« Vstala sem in se pogledala v ogledalo. Spet sem morala v šolo. Počesala sem si svoje dolge lase in si jih spela v visok čop. Zatem sem se oblekla in nanesla maskaro. Ko sem že želela zapustiti sobo, sem se spomnila na ostala ličila, ki sem jih pozabila nanesti. Deset minut kasneje sem že bila v kuhinji in pregledovala socialna omrežja. Brez razloga sem pogledala na uro in se sama pri sebi razjezila. Spet bom pozna! Vzela sem plastenko z vodo, na poti v šolo pa sem si kupila še manjši prigrizek, ki sem ga pojedla na poti v šolo.

Medtem ko sem tekla in jedla, sem sama pri sebi tiho preklinjala. Kmalu zatem je plastenka postala prazna, od prigrizka pa je ostal le še papirček. Oboje sem vrgla v bližnji potok in pomislila: »Saj ne bo nihče opazil.« V zadnjem trenutku sem pritekla v šolo, se preobula v copate in stekla v razred. Videla sem učiteljico, ki je stala za svojo mizo. »Ojoj, Mateja, spet si pozna!« se je jezila. »Če se to še enkrat ponovi, bom morala to sporočiti tvojim staršem!« Učiteljica je nadaljevala s svojo razlago, medtem ko sem jaz brskala po svoji torbi za žvečilkami. Še sreča, da sedim pri oknu. Ko se je učiteljica obrnila proti tabli, sem papirček hitro vrgla skozi okno. »Saj ne bo nihče opazil,« sem pomislila in z dolgočasno poslušala razlago.

Končno je zazvonil zvonec. Hitro sem pobrala stvari in ko sem že hotela oditi, zaslišim glas učiteljice. »Mateja, pogovoriti se morava.« Zavzdihnem in se usedem. Učiteljica je zaprla svoj zvezek in si snela očala, medtem ko sem si jaz živčno mečkala rob svojega krila pod mizo. Rekla je: »Ne misli, da te nisem videla, ko si vrgla tisti papirček skozi okno.« Postalo mi je nerodno. »Veš, čeprav je samo papirček, vseeno pripomore k večjemu onesnaževanju in ...“ Vstala sem in že sem hotela zapustiti učilnico, ko je znova spregovorila. »Poslušaj me. Tudi en sam papirček lahko poveča onesnaževanje. Le kos stekla ali pločevine na napačnem kraju ob napačnem času lahko povzroči velik in nevaren gozdni požar.« Moja roka je že bila na kljuki, ko je znova spregovorila: »Pa ne zamujaj.« Zavila sem z očmi in šla.

Na hodniku sem videla moje prijateljice. »Zakaj te je ta stara zadržala?« me je vprašala Ema in jaz sem ji odgovorila: »Rekla je, da me je videla, ko sem vrgla tisti ovitek od žvečilk skozi okno.« »Ona je totalno zastarela,« je začela Katja. »A ne ve, da se smeti razgradijo? Mislim, a je ona sploh hodila v šolo?!« Potem smo se zasmejale in odšle k naslednji uri.

Ko je bilo pouka končno konec, smo se zmenile, da gremo v trgovino, potem pa v park. Zelo rada hodim ven s prijateljicami. Po navadi kupimo pijačo, nato pa gremo malo hodit po mestu. Ali pa v park. Tako kot vedno smo tudi danes šle v bližnjo trgovino. Kupile smo vsaka svoj sok v plastenki in zraven še majhno vrečko piškotov. Jedle smo in se smejale, plastenke so bile kmalu prazne. Še smo govorile, ko je nenadoma zapihal mrzel veter, ki je naše smeti odnesel po tleh. »Ema, poberi jih,« je rekla Katja z odločnim glasom. »Fuj ogabno, ne mislim pobirati smeti s tal! Kaj pa misliš da sem, smetarka?« Nekaj časa sta se prepirali. Pogledala sem na uro in rekla: »Iti moramo. Ta stari nas bodo kaznovali, če ne gremo.« Utihnili sta in smo šle. Medtem ko smo hodile, je Katja vzela sončna očala, si jih nadela in rekla: »Kako je vroče! Jutri bo enako. Ampak hej, vsaj sončno bo.« Bile smo si enotne, da je sončno vreme najboljše.

Kmalu sem prišla domov. Odložila sem torbo in se zleknila na posteljo. Jutri bo sobota. Končno! Sklenila sem, da bom vprašala Katjo in Emo, če bi se družile. Ampak jutri. Danes se mi ne da. Vzela sem telefon v roke in bila na socialnih

omrežjih vse do večera. Potem sem se šla umiti in pojest večerjo. Ulegla sem se v posteljo in zaspala.

Naslednjega dne je bilo oblačno. Čudno, Katja je rekla, da bo sončno. Ampak sem vseeno oblekla kratke kavbojke in majico s kratkimi rokavi, pa še jopico sem vzela za vsak primer. Hitro sem pojedla zajtrk in stekla na ulico. Po petih minutah je začelo deževati. Vedno bolj je deževalo. Zaklela sem sama pri sebi in stekla do najbližje avtobusne postaje. Stala sem pod streho, a je še vedno lilo kot iz škafa. Potem pa je začelo zelo močno pihati. Ko rečem močno, ne mislim, da so se drevesa majala. Ko rečem močno, s tem mislim, da sem videla drevo, ki se je podrlo. Ustrašila sem se in pomislila: »Hitro moram domov!« Začela sem teči, vedno hitreje sem tekla, veter mi je spodmikal noge, bila sem premočena od dežja, v očeh sem imela solze. Nenadoma sem na glavi začutila močen udarec. Pogledala sem pred sebe in zagledala veliko kroglo ledu. Začela je padati toča. Na glavo sem si želela privezati jopico, da bi omilila udarce, ko sem začutila nekaj vedno močnejših udarcev.

David Štikavac, 3. a

Prestrašila sem se in spet stekla pod nadstrešek avtobusne postaje. Usedla sem se na klop in čakala. Ulegla sem se nanjo in se zvila v kepo ter poskusila ohraniti telesno temperaturo. Dolgo časa sem ležala tam, vedno bolj mi je šlo na jok. Že sem želela bruhniti, ko je moja žalost prekinilo šumenje vode. Pogledala sem pred sebe. Voda iz potoka je narasla. Hitro se je dvigovala. Zakričala sem in nemudoma stopila na klop, na kateri sem prej ležala. Voda jo je že skoraj dosegla, ko sem odločno skočila v umazano vodo, polno plastike in drugih smeti. V grlu sem imela cmok, na bruhanje mi je šlo in želela sem si domov. Opazila sem, da nimam jopice. Obrnila sem se in jo videla v vodi. »Fuj! Ogabno!« sem pomislila in šla do naslednje klopi. Ampak bila sem že utrujena in toča mi je vedno močnejše udarjala po glavi. Prišla sem do naslednje klopi in padla nanjo. Nato se mi je stemnilo pred očmi.

Zaslišala sem starejši moški glas. Nisem ga poznala. Nato je rekel: »Poglejte, budna je.« Pred sabo sem zagledala zaskrbljene obraze mojih staršev in prijateljic. »Kaj za božjo voljo se dogaja? Kje sem?« sem z bolečino v glavi rekla potem, ko so vsi dobili olajšan izraz. »Našli smo te sredi neurja. Izgubila si zavest. Še sreča, da so te našli gasilci in te pripeljali sem,« je rekel zdravnik in zapustil sobo. »Včeraj je bilo neurje,« je po tiho rekla Ema. »Na televiziji so rekli, da tako huda neurja nastanejo zaradi globalnega segrevanja,« je potrdila Katja. »Globalno segrevanje pa povzročimo ljudje z onesnaževanjem,« je rekla medicinska sestra, ko je vstopila v sobo.

Teden dni kasneje so mi dovolili, da sem zapustila bolnišnico. Iz žepa sem vzela še zadnjo žvečilko. Že sem hotela vreči papirček na tla, ko sem se ustavila. Pogledala sem papirček in ga vrgla v najbližji smetnjak. »Ne, nič več,« sem pomislila in se nasmehnila. Potiho sem si rekla: »Jaz sem sprememba, ki jo želim v svetu.«

Bernarda Lavrač, 8. b

(Besedilo je bilo nagrajeno na državnem literarnem natečaju Uprave RS za zaščito in reševanje.)

Prijatelji (P zgodba)

Popoldne prispe pismo. Petra prihiti po pošto. Preden pride Pavla, plane po pošti. Poskakuje po poti pa pade. Pride prelepi Peter pa pomaga Petri. Peter priganja Petro po poti pa Petro porine postrani. Petra pri poškodovanem prstu predolgo paničari. Potem pa pride popolni Patrik pa pomaga Petri. Petra plane pokonci. Potem pa priskoči Peter pa predlaga: »Poskakujmo po poti.« »Prav,« pravi Patrik. Potem pa poskakujejo. Pa poči. Pavle prižiga petarde. Pa padejo po poti. »Prevečkrat padam,« pove Petra. »Pametna pomislica,« ponosno pove Patrik. »Pojdimo plavat, pa pusti padanje,« predlaga Peter. »Prav. Pa počakaj, pismo, pospravljam,« pristavi Petra. Potem pa plavajo pri prijetnem popoldnevu.

Brigita Lavrač, 6. b

Moj prijatelj

Moj prijatelj me spremlja vse življenje
in v moji glavi povzroča gorenje.
Če med nama zgodi se kratek stik,
se prijatelj razjezi kot bik.

S prijateljem skupaj preživiva
pod zlatim soncem vse poletje,
v naravi nabirava cvetoče cvetje.

Prijatelj me velikokrat osreči,
nanj lahko računam,
ko sem v strašni nesreči.

Ana Barlič, 7. a

Moja družina

Moja družina je kot zvezda,
ki sveti, prinaša mi srečo in veselje.
Lahko ji vse zaupam,
takrat nikoli ne obupam.

Moja družina mi vedno pomaga,
četudi v hiši je velika zgaga.
Našo družino sestavlja nas pet.
To je veliko – kot širni svet.

Naša družina je polna čustev,
v njej je zabava in polno znanja.
Nikoli ne zmanjka nam režanja in krohotanja.

Le to si želim, da je nikoli ne izgubim.
Moja družina je moje veselje
za vse življenje.

Ajda Sešlar, 6. b

Pravi prijatelj

Pravi prijatelj je en sam.
Prijatelj je naša sreča,
vedno pogovora je vreden.
Ne pusti me na cedilu,
vedno zaupam mu lahko.

Prijatelj je sreča.
Prijatelju lahko zaupam,
lahko mu vse povem,
pravi prijatelj bo za vedno.

Nika Ravnikar, 8. a

Klavdija Podbregar, 7. a

Moj prijatelj

Pravi prijatelj je kakor sreča,
ki je debela, vesela, a ne večna.
Pravi prijatelj je sprva težko dosegljiv,
a ko ga spoznaš, ni zaničljiv.

Moj prijatelj rad igra igrice,
je prijazen, vesel in ni sramežljiv.
Moj prijatelj ni nesramen
ampak je prijatelj,
ki ga rad pozdraviš.

Urban Urbanija, 7. a

Prijatelj

Prijatelj mi vedno stoji ob strani,
mi vedno pomaga in me brani.
Prijatelj je sreča,
luč življenja in v temi sveča.
Prijatelj je kot kozarec vode v puščavi.
Vedno je tam, kjer ga kdo rabi.
Prijatelj je tisti, ki te podpira
in vrata v prihodnost odpira.

Larisa Lavrin, 6. b

Prijateljica Neža

Prijatelj te ne obsoja in ne krivi,
prijatelj te osreči, ko osamljen si.
Moji prijateljici je ime Neža,
je zabavna kot beseda mreža.

Ves čas se smeji,
ko me zagleda, pa k meni prihiti.
Rada jo imam zelo,
zato objela bi jo res močno.

Včasih kaj ušpiči,
ne odneha, ko si kaj v glavo zapiči.
Vestno me vzpodbuja,
nikoli ne zamuja.

Kadar kujam se,
nasmeje in potolaži me.

Lori Lamovšek, 6. b

Plamenec

Videz

Plamenci imajo dolg, kačast vrat. Njihove noge so dolge in imajo odebeljene gležnje. Na nogah imajo štiri prste. Zadnji prst je zakrnel, prednji trije prsti pa so povezani s kožico. Imajo zelo velik kljun, ki bi marsikomu deloval, a je za njihovo glavo prevelik.

Prehrana

Plamenci se prehranjujejo z algami, rakci, žuželkami ... Najdejo jih na obalah rečnih ustij, morja in jezer.

Razširjenost

Najbolj so razširjeni v Južni in Srednji Ameriki, jugozahodni Aziji, južni Evropi in v Afriki.

Mladiči

Ko se mladiči skotijo, imajo bel puh, ki pozneje postane siv. Nato ta siv puh zamenjajo s perjem, ki se obarva rožnato. Plamenci imajo rožnato perje zato, ker jedo rakce.

Ajda Gobovc, 7. a

Moj prijatelj je kot zvezda

Moj prijatelj je kot zvezda.
Vsako noč mi sveti v temi,
z zvezdami pripleše k meni.
Ko se zjutraj prebudim,
se z njim srečati želim.
Hitro v šolo prihitim,
se mu rada nasmejim.
Rad pomaga mi, ko česa ne znam,
zato rada ga imam,
vsak dan z njim veliko klepetam.

Tinkara Tomažin, 6. b

Kot v začaranem krogu

Tla igrišča mokra so,
fantje trdoživi pa ne odnehajo.
Žoga leti v gol kar naprej,
oni pa ne prenehajo.
Pride ubogi deček sam,
usede se na klop in opazuje.
Gleda v nebo oblačno,
in razmišlja o dežju.
Veter žvižga,
piha vse močneje.
Je kot prijateljstvo,
ki hitro mine.
Dež pa kot solze,
ki zdrsijo po tvojem licu za vsakim prepikom.
Glasno zagrmí.
Kot vsa jeza,
ki pride na dan ob prepiku.

Udari strela.
Je kot spoznanje o tem,
kaj si storil narobe.
Kmalu je premočen.
Njegove modre hlače,
dolga rjava majica,
sta se mu že prilepila na njegovo belo kožo.
Ne čuti več dežja na svoji koži.
Občutek olajšanja,
ki ga kmalu sprejmeš.
Pred njim stoji njegov sprti prijatelj.
Nad njim drži dežnik svetel.
Podobno je svetlobi,
ki posveti na koncu.
Prijateljstvo, izdaja, spor,
slabi občutki,
na koncu pa se vse vrti v začaranem krogu.

Laura Prašnikar, 8. a

Minilo je deset let (poustvarjanje po Povodnem možu)

Bil sem na svojem čolničku in vozil sem meščane po Ljubljani kot vsak dan do sedaj. Nato pa me je nekdo izmed potnikov povprašal: "Ali vi, gospod, veste, kaj se je zgodilo z Urško, ko jo je odpeljal povodni mož?" In začel sem pripovedovati. Tisto nedeljo je bilo vse kot, no ... vsako nedeljo. Na Starem trgu blizu Ljubljane so pripravljali vse za ples. Godci so vadili, pripravljali so mize in plesišče. Ko je bil čas za ples, so prav vsi prišli na Stari trg. Mlada dekleta in mladeniči pa tudi žene in mošje so prišli malce zaplesat. Takrat sem mislil, da bo še ena navadna nedelja. Ko je Urška vsa vzvišena prišla na breg Ljubljane, sem še vedno mislil tako. Vsako nedeljo je bilo tako. Vzvišena in spogledljiva Urška je prišla vedno. Čeprav je že marsikateri mladenič zaradi nje ostal brez ficka, saj ji je vsak dan nosil darila, so še vedno ostajali kavalirji, ki so mislili, da ji bodo kos. A prav vsakič jih je ovila okrog prsta.

Vendarle pa se je le našel junak, ki ji je bil kos. Takrat je le nekaj minut za njo prišel na ples in se ji pustil ujeti v vabo. Tako jo je neznanec povabil na ples. Očarljiva in prevzetna Urška je kar lebdela, ko je plesala s čudovitim mladeničem. Že takrat se mi je zdelo nekaj hudo narobe, a nisem vedel, kaj. Mar bi moral kaj storiti, pa nisem vedel, kaj pri vsem tem tako smrdi?

Urška in mladenič pa sta odplesala že neskončno valčkov in tako je Urška dejala: "Malce postojva, mladenič." Takrat pa sta se zavrtela še hitreje. Nebo je postajalo črno in Ljubljana razburkana. Takrat so godci potihnili. In mladenič se je razjezil: "Kaj še čakate?! Igrajte naprej!" Urški pa je dejal, naj se ne boji, in zavrtela sta se še hitreje. Kar hitro sta bila edini par na plesišču. Takrat sem vedel, da bi moral Urški pomagati. Ampak kako? Bil sem na čolnu. Zbal sem se tudi zase. Saj, ko se je razjezil mladenič, se je jezilo tudi nebo. Le kaj bi lahko ukrenil? Zato sem se odločil, da bom raje malo počakal. Če bo nujno, bom tudi jaz pomagal. Urška in njen neznanec pa nista več plesala na plesišču, temveč zelo nevarno blizu

Ljubljanice. Ko sta bila dovolj blizu, je mladenič skočil v reko in za seboj povlekel tudi dekle. Takrat bi ji moral res pomagati, čeprav si tega ne bi zaslužila. Kdo ve, kaj bi se zgodilo z mano, če bi ji pomagal? Lahko bi umrl. Ali pa bi vsi trije odšli neznano kam v globine. Ali pa bi rešil Urško pred mladeničem, ki smo ga poimenovali povodni mož. Tako sem končal pripoved in vsi so ostali odprtih ust.

Neža Barlič, 8. b

Pravi prijatelj

Pravega prijatelja najti se ne da,
to sem danes ugotovila sama.
Pravi prijatelj bo k tebi prišel,
ko tebi bo težko,
bo iztegnil roko in rekel: »Saj bo šlo.«
Pravi prijatelj o tebi ve več kot drugi ljudje,
s tabo vse slabe stvari deli,
a še raje deli dobre stvari.
Pomaga ti tudi, ko se ti zdi,
da svet je krut in izhoda ni,
ob strani ti vedno stoji in poda ti roko,
ko je težko.
Pravemu prijatelju ni težko pomagati sredi noči,
tudi če drugače ob tej uri že trdno spi.
Pravi prijatelj te ima rad takšnega, kot si.
Saj spoznaš ga, tudi ko si v največji temi.

Alekseja Lipovšek, 8. b

Prijateljstvo

Da prijatelja dobiš, recepta ni,
za to potruditi se moramo vsi.
Nekdo v sobi skozi okno gleda,
v glavi vlada mu sama zmeda.
S prijateljem sta se razšla,
to zdaj obžalujeta oba.
Opazuje mlade ljudi,
ljudi, ki jih nekaj žalosti ...
Prijatelja sta vsak svojo pot šla,
med njima nastala velika je tema.
Da prijatelja dobiš, recepta ni,
za to potruditi moramo se vsi.
Naslednji dan vidi spet prijatelja,
uvidi, da pobotana sta odšla.
Še bolj povezana sta kot prej,
njuno prijateljstvo sedaj je brez mej.

Človek po premisleku ugotovi,
da za svoja dejanja drugih ne krivi.
Svojega prijatelja je nalašč okrivil,
nanj niti malo ni pomislil.
Odloči se, da prijatelja bo obiskal,
tako ga njegov greh ne bo več tiščal.
Odkril je, da prijatelj je ves čas iskren,
če pa ni, lahko nastane resen problem.
Da prijatelja dobiš, recepta ni,
za to potruditi moramo se vsi.

Lucija Jenko, 8. b

Nika Ravnikar, 8. a

Kit na plaži

V sklopu kulturnega dne se učenci vsako leto odpravimo na ogled gledališke predstave. Letos smo si ogledali mladinsko predstavo z naslovom Kit na plaži. Predstava je bila narejena po literarni predlogi Vinka Möderndorferja z istim naslovom. Knjiga je požela velik uspeh, pisatelj je zanjo prejel nagrado desetnica. V šolskem letu 2018/19 pa jo osmošolci in devetošolci natančno prebiramo tudi pri tekmovanju za Cankarjevo priznanje. Tako kot knjiga je bila tudi predstava velik uspeh. Režiral jo je avtor knjige Vinko Möderndorfer. Premiera je bila 25. septembra letos. Vlogo glavne junakinje Nike je igrala Ana Hribar. Vživela se je v vlogo in jo dobro odigrala. To velja tudi za druge igralce.

Predstava govori o Niki, ki ima brata z downovim sindromom, a njeni prijatelji tega ne vedo. Spoznali so ga šele, ko so bili prvič pri njej doma. Ko so ga prvič zagledali, so bili šokirani, presenečeni in zmedeni obenem. Njihova reakcija je bila razumljiva, saj večina ne vidi osebe z downovim sindromom vsak dan. Naslednji dan se Petra norčuje iz Nike, a se, kot pri večini zgodb, vse srečno konča.

Predstava je po mojem mnenju primerna za otroke od drugega, tretjega razreda naprej, saj pri tej starosti postajajo vse bolj razumni. Predstava bi jim še dodatno sporočila, da svet, v katerem živimo, ni popoln, vendar ga moramo sprejemati takšnega, kot je, in pri tem podpirati ljudi, ki nimajo možnosti, kakršne so ponujene nam, pri tem pa moramo paziti, da to počnemo z ljubeznijo. Zato bi predstavo priporočila vsem, ki mislijo, da je svet poln njim enakih, ki živijo brezskrbno življenje.

Prav tako bi predstavo priporočila ljudem, ki mislijo, da drugačnim ni hudega, da so na nek način neobremenjeni. Seveda pa bi predstavo priporočila vsem mlajšim in starejšim ljubiteljem gledališča.

Ocenila bi jo z oceno štiri. Predstava sama po sebi je bila zelo zanimiva, toda na trenutke so igralci glasno govorili, skoraj kričali. Prav tako nisem bila zadovoljna z njihovim načinom govora, saj so od začetka govorili preveč knjižno. Ostale stvari pa so bile v redu. Scena se je prilagajala poteku zgodbe; ko je bil prizor, v katerem je bila Nika v svoji sobi, je bila na odru postelja, ko se je pogovarjala s starši, je bil na odru naslanjač ipd. Zgodba je bila zanimiva, tako kot tudi v knjigi. Motilo me je le, da je bilo izpuščenih veliko prizorov. Na primer, ko Nika nariše obraz, podoben Aleksovemu, ali pa ko obišče kiparski krožek. Izpustili so tudi pomočnico Bredo. Sicer pa je bila predstava še vedno zanimiva.

Knjiga in predstava sta si, jasno, podobni. Ni nekih velikih razlik, razen izpuščenih prizorov. Razliko je možno opaziti tudi pri poteku predstave in branju knjige. Predstava poteka hitreje, tudi prizori niso čisto takšni, kot so v knjigi. Potek knjige se precej vleče, torej dolgo časa traja, da Nikini prijatelji spoznajo njenega brata, Igorja. Sicer je po mojem mnenju knjiga boljša. A ne morem zanikati, da sem v obeh, v predstavi in ob knjigi zelo uživala.

Bernarda Lavrač, 8. b

Bajke z Izlak

Pri pouku slovenščine smo sedmošolci pri učiteljici Lučki Drnovšek spoznavali bajke. To so domišljajske ljudske pripovedi, s katerimi so si ljudje poskušali razložiti pojave, na katere niso imeli vpliva (npr. neurje, poplava, smrt ali čudežna ozdravitev), in ki jih niso mogli razumeti. V bajkah tako nastopajo nadnaravna bitja, bogovi, polbogovi, vile ... Pri pouku smo brali slovenske ljudske bajke in stare grške bajke. Raziskovali pa smo tudi bajke iz naših krajev in spoznali, da so si tudi naši predniki domišljajsko razlagali pojave, ki so se jim dogajali. Našli smo štiri zanimive bajke. Jih tudi vi poznate?

Medija

Argonavti so iskali zlato runo in se na svoji slavni poti, na sotočju Medije in Save, ustavili. Ko so želeli čoln parkirati na breg, je Izlakov čoln vrglo na čeri, padel je v reko. Rešila ga je Medeja, ki je tam prala perilo. Odšli so do poglavarja in Medeja je Izlaka prepričala, naj ostane. Kmalu sta se poročila. Kraj so poimenovali po Izlaku, reko pa po Medeji.

Poročila sta se. Ta kraj nosi ime po mornarju – Izlake, potok pa ima ime po dekletu, Medija.

Okameneli svatje

V dolini Zelenci ob vznožju Slovaka ob strugi Medije stoji dvajset kamnitih igel, izjemna skupina od treh do dvajset metrov visokih skalnih stolpov. Zgodba pravi, da je tam blizu živel bogataš. Svoji hčeri je izbral bogatega ženina, zato so na dan poroke krenili k bližnjemu svetišču. Poročni sprevod se je ustavil na izhodu iz tesni, kjer sta družica in starešina na žrtvenik položila nekaj jedače in pijače, da bi se zahvalila za varno pot.

Skopi bogataš pa je pobral darove z oltarja, ker je dejal, da nihče ne bo razmetaval, kar si je s trudom prigaral. V trenutku je začelo divjati tako strašno neurje, da so svatje v strahu okameneli. Druga zgodba pa pravi, da je samovšečno in vase zagledano dekle svojo lepoto primerjalo z lepoto sonca, zato jo je sonce kaznovalo tako, da je njene snubce spremenilo v kamen.

Zmaj izpod Čemšeniške planine

Ena izmed bajk govori o tem, da je Čemšeniška planina votla in da v njej prebiva zmaj. Kadar se zmaj razjezi, povzroči potres in vali plazove po južnem pobočju Čemšeniške planine. V votlino naj bi nekemu kmetu padla volovska vprega. Mnogo časa kasneje je voda naplavila jarem, ostalo pa je v zmajevem trebuhu izginilo brez sledu. (Rozina: 2007)

Pripovedka o Znojilski babi

Kmet iz Znojil je imel lepo, vendar zelo leno ženo. Ob košnji, ko so vsi hiteli z delom, je lenarila v hiši, namesto da bi pograbila za grablje. Kmetu ni uspelo pospraviti sena pred nevihto, zato ji je zabrusil, da bi morala biti skala, da bi lahko vedno počivala na enem mestu. Nevihtni vihar je po teh besedah odnesel leno ženo in jo spremenjeno v skalo kot svarilo lenobam odložil nad vasjo. Tako je nastala Znojilska baba, skalni osamelec nad Znojilami.

Učenci in učenke 7. a

Mačji panda

Mačji panda ali rdeči panda je rastlinojedi sesalec, ki se večinoma prehranjuje z bambusovimi vršički. Najdemo ga na obrobju Himalaje, v Indiji, Nepalu, Butanu in na Kitajskem.

Larisa Lavrin, 6. b

Mačji panda meri od 50 do 64 cm, njegov rep pa dodatnih 28 do 59 cm. V hladnih gorovjih uporabljajo svoj košat rep za zaščito pred mrazom. Podobno kot velike pande imajo tudi mačje podaljšano zapestno kost, ki funkcionira skoraj kot palec in jim mogoča boljši oprijem pri plezanju. Mačje pande večino svojega življenja preživijo na drevesih, saj celo spijo na višini.

Ko se prehranjujejo, so najbolj dejavni ponoči, ob zori in ob mraku. Enako kot veliki panda tudi mačje pande ne prebavljajo celuloze, zato se v veliki meri hranijo z bambusom. Za razliko od svojih večjih sorodnikov pa jedo tudi mnogo druge hrane, kot so sadje, koreninice, jajca, gobe, trave in želod. Občasno jedo tudi ribe in mrčes. Mačji panda je ogrožena vrsta. Njihov naravni habitat se hitro krči zaradi gozdarjenja. Na svetu je mačjih pand le še okoli 2500. Organizacija Red Panda Network, ki se trudi reševati pande, je 18. 9. 2018 (mednarodni dan mačjih pand) začela z veliko akcijo, v kateri razkrivajo mreže dobaviteljev rdečih pand in ozaveščajo javnost o ohranitvi teh živali.

Emma Rebolj, 7. b, Tea Eftimov Škornik, 7. a

Nice things

Here are some things
That I think are nice,
Even when the world feels more like hell
Than a paradise.
I think drinking coke
In summer is nice,
Especially when you add
Some really cold ice.
Roses are nice too,
They are even better,
When they've grown for you.
I also like being alone,
To me, it feels like home.
I can do whatever I want in my head,
When in reality,
I'm just lying in my bed.

Bernarda Lavrač. 8. b

My school

My school is boring
But we learn a lot.
We have six lessons a day,
But it's no problem to stay.
For lunch we always have a pear,
But we're so hungry – we don't care.
Students are often late for school,
But they never come too late.
PE is the best
Because we never have a test.
Our lessons are long,
But there are breaks when the bell goes DING DONG.
The school year finishes in June
And HOORAY,
There's a LONG holiday.

Blaž Lipovšek, 8. a

Neža Juvan 9. a

Z izkušnjami preteklosti proti izzivom prihodnosti

Od sedmega razreda sem vedela, kaj želim storiti v življenju. Hotela sem postati plesalka v SNG Opera in balet Ljubljana. Veliko sem vadila in trdo delo me je pripeljalo do sprejemnih preizkusov. Konkurenca je bila velika. Izpita nisem opravila. Lepo se je predajati sanjam in domišljiji, vendar pa nas je vse devetošolce letos čakala pomembna odločitev, ki pa je zahtevala nekaj več resnega razmišljanja. Poklic plesalke je psihično in fizično zelo naporno delo. Ni vse tako bleščeče, kot se zdi, zato me zavrnitev ni preveč porušila. Jasnih in točno določenih ciljev o tem, kaj bom počela v življenju, sedaj nimam. Šolanje bom nadaljevala na gimnaziji v Litiji. Ta šola se mi zdi ustrezna izbira, ker se po končanem šolanju lahko vpišeš na vse fakultete.

Britanski politik Winston Churchill je dejal: »*Ko hodite po svoji poti, ustvarjate svoje veselje.*« Po kakšni poti hodim? Kakšno veselje si ustvarjam? Kakšno veselje si sploh želim? Rada bi imela službo, ki bi me navdihovala, ki ne bi bila enolična, v kateri bi bila srečna. Mnogi ljudje hodijo v šolo, nato v službo, ustvarijo si družino in v nezadovoljstvu v službi živijo do konca življenja. Nehajo se učiti, pozabijo na svoje otroške sanje, pozabijo na domišljijo, vse, kar vidijo pred sabo, je samo še en dan, ki ga preživijo v svoji službi z nikoli zadovoljnim šefom ... odrastejo. Življenje pa je več kot samo to. Zato moramo že danes poskrbeti za našo prihodnost, da bo nekaj lepega, nekaj ne enoličnega, da bomo srečni in uživali vsak dan.

V življenju me vodi misel, da nikoli ne smeš obupati, uspeh se gradi s porazom in vse se zgodi z razlogom. »Tisto, kar si um lahko zamisli, lahko tudi doseže.« To so besede Clementa Stona, ki mi jih je mami zapisala v spominsko knjigo, ko sem bila stara sedem let. Takrat so se mi zdele trapaste, nisem jih razumela. Sedaj pa jih razumem. Vsak cilj, vsake sanje lahko uresničimo, če se trudimo in kljub porazu nikoli ne obupamo.

Rebeka Drnovšek, 9. b

Z izkušnjami preteklosti proti izzivom prihodnosti

V sedmem razredu osnovne šole sem z družino odpotovala v Barcelono, ki je sicer zelo veliko mesto z veliko prebivalci, toda tudi z veliko brezdomci. Vsakič ko sem videla kakšnega moškega, ki leži pod mostom ves premražen, ali pa morda žensko, zavito v odejo, ki ji je družbo delal pes, sem se vprašala, kakšno zgodbo skrivajo. Jih je morda mladost peljala v svet drog ali alkohola? So se nesrečno znašli v situaciji, ko so nenadoma ostali brez službe? Velikokrat sem razmišljala o tem in spoznala sem, da v večini primerov niso sami krivi za to, da so prepuščeni življenju na ulici. Za številnimi se skrivajo zelo težke zgodbe o družini, prijateljstvu, razmerju ...

Sem devetošolka, ki ravno zaključujem zadnje leto osnovne šole. Vem, da v tem trenutku nimam ravno velikega vpliva na svet, vendar smo mi le otroci prihodnosti in na nas je, kakšnega bomo pustili naslednjim generacijam. Odločila sem se, da bom šolanje nadaljevala na Gimnaziji Bežigrad. Tja grem sama, brez dosedanjih sošolcev in prijateljev. Vem, da bom z mojimi bodočimi sošolci v prvih dneh na isti točki. Cilj nam bo poiskati nove prijatelje, take, ki nam ustrezajo. Vendar se pogosto sprašujem, ali se bom vključila v pravo družbo, kakšni ljudje bodo tam. Toda vem, da so pred mano gimnazijska leta, ki so po mnenju starejših najlepša. In verjamem v to. Komaj čakam, da bom na vlak na poti domov pripovedovala o mojih novih sošolcih prijateljicam, ter prisluhnila njihovim verjetno drugačnim zgodbam.

Moj cilj je, da poleg opravljene gimnazije nadaljujem izobraževanje na fakulteti s programom, ki me bo zanimal, in da kasneje dobim službo, v katero bom z veseljem hodila. Jasno je, da se moram tudi spočiti od vseh skrbi, zame je sprostitevno kakšno potovanje, ko se podaš v svet drugih kultur, se poistovetiš z domačini tamkajšnje pokrajine.

Upam in trdo delam za to, da se bodo moji cilji izpolnili, ker verjamem, da bo to v moje življenje prineslo še večje zadovoljstvo ter veselje. »*Ključ nesmrtnosti je živeti življenje, ki si ga bo vredno zapomniti.*« Ta citat mi ob težkih trenutkih vlije nove energije, ker se z njim zelo strinjam. Nočem biti povprečna ženska, ki zgodaj vstane, da gre v službo, in se pozno vrača domov z delovnega mesta. Ko pa pride domov, mora poskrbeti še za družino in za gospodinjska opravila. Prav se mi zdi, da sem ambiciozna. Iz svojega življenja hočem narediti nekaj več in pustiti pečat.

Pika Jelerčič, 9. b

Z izkušnjami preteklosti proti izzivom prihodnosti

Lani aprila sem prejel enega od bolj pomembnih krščanskih zakramentov – sveto birmo. To je zakrament, pri katerem s svojo voljo potrdimo vero v troedinega boga (sveti duh, oče in sin). Občutek imam, da je večina mojih sobirmancev bolj želela prejeti darilo po končanem dogodku kot pa svetega duha. Ker je bil to velik preskok v življenju, smo se s sorodniki po dogodku odpeljali v bližnjo restavracijo. Tam smo se dobro najedli, zato sem se malo sprehodil. Ampak

Zarja Burkeljc, 7. b

sprehod je bil bolj namenjen moji strasti do narave, predvsem do ptic. Zaželel sem si, da bi videl smrdokavro. Prav posebno ptico oranžne barve z dolgim kljunom in črno-belimi perutmi. Ampak možnosti za to so bile izredno majhne. Kljub takim možnostim je izpred mene zletela prav ona.

Še danes se velikokrat sprašujem, kako je to mogoče. Sem morda toliko mislil na njo, da se je prikazala? Sam si razlagam to kot darilo za opravljeno sveto birmo. In to ni darilo od kogarkoli, ampak darilo narave. Naravo dostikrat dojemam kot osebo. Lahko bi rekli, da je moja vzornica. Kot osebo jo dojemam zgolj zaradi lažjega razumevanja sveta. Pred to odločitvijo sem se moral veliko spraševati: »Kaj sploh je narava, je to vsak cvet ali morda ta isti cvet ni narava, ker ga je človek posadil tja?« Moral sem jo gledati s srcem.

V svetu me vodi vera. Ampak ne samo tista v Boga. Vera v ljudi, živali, rastline ... Vsaka ovira ali padec sta zgolj pot do uspeha. V mojem življenju se vsaka stvar zgodi z namenom.

Moja strast do narave me je pripeljala do odločitve, da bom šolanje nadaljeval na tehniški gimnaziji, natančneje na Biotehniškem izobraževalnem centru. Če mi na pot ne bo stopila ovira, bom šolanje nadaljeval na biotehniški fakulteti, po vsej verjetnosti v Ljubljani. Za poklic pa še nisem odločen. Poleg končanega šolanja imam ogromno drugih ciljev, ki jih bo treba doseči.

V življenju imam mnogo vodil, izpostavil pa bom citat Williama Blaka, ki pravi: »*Nobena ptica ne leti previsoko, če leti s svojimi krili.*« Citat si lahko razlagamo na različne načine. Če bom razmišljal s svojo glavo, ne bom odplaval stran. Prav tako me nagovori citat neznanega avtorja: »*Nič ni naključje.*« Moj smisel življenja je delati dobro in verovati, saj brez vere ni možna nobena stvar, kaj šele čudež.

Maks Sešlar, 9. b

Z izkušnjami preteklosti proti izzivom prihodnosti

Lansko poletje sem med počitnicami brala knjige. V spomin se mi je še posebej vtisnilo delo *13 razlogov (13 reasons why)*. Med branjem sem ležala na ležalniku ter uživala v soncu in knjigi. Že med branjem sem včasih razmišljala o dogodkih, ki so se zgodili. Vsebina knjige je namreč govorila o dekletu, ki se je preselilo v drug kraj.

Tam ni imela veliko prijateljev in veliko ljudi se je norčevalo iz nje. Tako so se samo kopičili razlogi za »zbijanje« njene samozavesti in zato je naredila samomor. Več sem razmišljala o današnjem svetu, ljudeh v njem in o naših dejanjih. Spraševala sem se, kakšno korist imamo drugi, če vidimo sočloveka trpeti. Velikokrat sem ugotavljala, kaj je tako dobrega, ko vidiš, da nekemu zadaš takšno bolečino.

Včasih ljudje delamo stvari, ki jih kasneje obžalujemo ali pa tudi ne. Vsakdo lahko izreče besede, ki drugega prizadenejo, pa tudi, če se tega ne zavedamo. Težave, s katerimi se je glavna književna oseba knjige Hana spopadla, pa ne obstajajo le v knjigah. To se dogaja tudi v resničnem svetu. Veliko mladih (po mojem mnenju preveč) zaradi takšnih dogodkov naredi samomor. Ob branju sem tudi razmišljala kdo sem, kam grem, kaj želim početi v življenju in

Blažka Grošelj, Beti Martinčič, 6. a

podobno. Ugotovila sem, da ko premišlujem, kdo sem, vidim, da ne vem točno. Prišla sem do sklepa, da sem devetošolka, ki ima dobre prijatelje, lepe ocene, odlične odnose z družino, še posebej z bratom in sestro. Za sedaj mi je to dovolj. Imam še čas, da o sebi odkrijem kaj več, npr. najdem kakšen skriti talent ali strast do nečesa.

Gotovo pa vem, kam grem, vsaj za naslednja štiri leta. Vpisala sem se v srednjo kemijsko šolo v Ljubljani. Dolgo časa nisem vedela, kam naj grem naprej. Imela sem veliko idej, a na koncu je prevladala moja »ljubezen« do kemije. Odločitev se mi zdi prava, saj mi je to področje všeč in mi leži, pomembna pa se mi zdi tudi podpora bližnjih oseb, ki jo imam.

Po uspešno končani srednji šoli pa bom skoraj gotovo nadaljevala šolanje na fakulteti. Nisem še prepričana, na kateri, a za to odločitev imam še čas. Če bi me pot vodila v drugo smer, pa imam tudi že nekaj v mislih.

Že od malih nog sem vedno oboževala kriminalne, akcijske in detektivske filme ter serije. Mnogokrat sem si predstavljala, kako bi bilo, če bi bila sama na mestu teh likov. Ko sem postala starejša, sem ugotovila, da v Sloveniji ni veliko takih primerov in tako je na koncu spet ostala kemija.

V tem času pa sem se naučila nekaj pomembnega. Tako kot pravi citat Bryce Courtenay: »Vedno poslušaj sebe ... Bolje se je motiti kot držati ustaljenih pravil. Nič zato, če se motiš, nečesa si se naučil in to te bo okrepilo. Če pa imaš prav, si naredil korak naprej k izpolnjenemu življenju.« Vedno se učimo iz napak in tako je tudi prav. V podobnih trenutkih, v katerih se je znašla Hana, pa se spomnim na besede: »Mogoče si edini, ki verjame vase, ampak to je dovolj. Ena zvezda je dovolj, da razsvetli temo. Nikoli ne odnehaj.«
Karin Sirše, 9. a

Kdo sem?

Sem Neža Juvan, 15-letno dekle, ki obiskuje 9. razred osnovne šole in obožuje glasbo. Trenutno sem v obdobju najstništva. Starše večkrat slišim reči, da se ne bi mogli nikoli več vrniti v ta tako imenovani proces odraščanja. Kot majhna deklica tega nisem razumela, vendar sedaj to še kako dobro dojemam.

Vse od nenehnega spreminjanja čustev, torej zakaj sem dobre volje, v naslednjem trenutku pa skoraj zadržujem solze, prek spoznavanja same sebe ter sveta okoli nas do spreminjanja težkih odločitev ... Ampak to počnemo vsi – sprejemanje odločitev, ljudi, okolja. Se prilagajamo. Vsi smo zmogljivi in učljivi. Vsak živi svoje življenje ter si piše edinstvena poglavja v njem.

Z vprašanji, kdo sem, kaj želim postati, kaj delam sem se v preteklosti ukvarjala že dolgo časovno obdobje, vendar kljub temu še nisem našla »stavka« ali »odstavka«, s katerim bi bila zadovoljna. Pri odkrivanju same sebe mi je v veliko pomoč glasba. Obiskujem glasbeno šolo v Zagorju, kjer se že šesto leto učim igranja na flavto. Tako kot lani sem tudi letos tekmovala na glasbenem tekmovanju v Srbiji in osvojila drugo nagrado. Že pred tekmovanjem v so mi po glavi rojila različna vprašanja. Kaj počnem? Kaj sem? Si to res zaslužim? Sem dovolj dobra? Kaj sem naredila, da me vsi podpirajo? Lahko sem srečna, da sem, kjer sem. Tako, kot sem že omenila, sem med tekmovanjem, igranjem skladb poleg vseh not, dinamike, stresa ter nekakšnega vznemirjenja razmišljala: »Sem to jaz?«

Cenim delovne, iskrene – z eno besedo dostopne ljudi. To je še dodaten razlog, zakaj z veseljem obiskujem in priporočam glasbeno šolo, takšni ljudje namreč sestavljajo njen kolektiv. To izobraževanje te nauči postati potrpežljiv, vztrajen, olikan ter ti poda odlično popotnico za življenje.

Moram pa priznati, da me je že vsako leto minilo, da bi še nadaljevala z igranjem flavte, in to zaradi pritiska in prekomernega stresa, ki je prišel med letom. Takrat sem sanjala in sama pri sebi izgovorila marsikatero kletvico, saj sem se tako počutila bolje. Hkrati pa sem zakričala sama vase, da sem se spet našla in ugotovila, kaj me osreči, žene naprej.

Ponovno smo pri glasbi, ki mi je bila v veliko pomoč. Lahko bi tako kot Aldous Huxley rekla: »Ko bi le imel dve glavi in nobena ne bi potrebovala spanja.« Tako bi lahko opravila vse, kar sem si zadala, ne da bi pri tem trpel moj spanec.

Vesela sem, da živim na podeželju, kjer sem obdana z naravo. To me pomirja ter velikokrat da energije, ki mi je primanjkuje. Strinjam se s citatom Marija Kogoja, ki pravi, da v naravi ni nič lepšega in popolnejšega od glasbe. Človeka usmerja v globino njegove duše. Pred kratkim sem se odločila, da bom svoje šolanje nadaljevala na gimnaziji in ekonomski srednji šoli v Trbovljah, na programu splošne

gimnazije. Zakaj gimnazija? Kje bo moje mesto po opravljeni gimnaziji? Na ti dve vprašanji preprosto ne vem, ne najdem odgovora. Zakaj Trbovlje? Zaradi bližine mojega doma ter Zagorja, kjer se bom glasbeno še izobraževala. Tako si bom prihranila nekaj prostega časa, ki ga potrebujemo prav vsi. Kakšna bo srednja šola? O tem ne razmišljam. Vse prepuščam pravem času ter dobrem občutku.

Kot otrok sem starše idealizirala. V času odraščanja pa spoznaš, da so zmotljivi, včasih tečni, nepopolni, če povzamem, so samo ljudje. Živimo v svetu, kjer nam družba postavlja merila, kdo so revni in bogati ljudje. Kadar beseda steče o bogastvu, ki ima denarno valuto, oče vedno pripomni, da je bogat tisti, ki je zdrav.

Denar nima prave vrednosti. Ni sreča, ni beseda, ki lahko spesni harmonijo našim ušesom. To me osrečuje. Drobnosti. Ko vidim, da lahko z glasbo osrečim ne samo sebe, temveč tudi druge.

Včasih najbolj nepremišljene geste naredijo tisto, čemur pravimo več. Zaključila pa bom s citatom, za katerega mislim, da sem ga v spisu razložila. V knjigi Mali princ lisica reče, da če hočeš videti, moraš gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno.

Mislim, da sem pri pisanju tega spisa našla tudi novi delček sebe. To je moje vodilo v življenju – odkrivati novo, živeti.

Neža Juvan, 9. a

Maks Sešlar, 9. b

Home

Home isn't everywhere,
Home is where you live,
Home is where you have good time,
Home is where all is fine.
You can smile in your home,
There you aren't alone.
Sometimes you are angry
But you aren't hungry.
Home can be in a village or in a town
But you must be happy and laugh.
There are pictures on the walls
And I collect dolls.

Jona Lavrin, 6. b

My home

My home is where my heart is.
You only have one home.
Home is where I live.
Home is where my family is.
Home is where I am happy and loved.
I like my home.
Home sweet home.

Tinkara Tomažin, 6. b

Animals in my home

At home, I have hens,
They have a nest,
They are the best.
I have deer,
They drink beer,
They eat grass
And do a mess.
I have nice cats and dogs,
They're beautiful, pretty.
And cute cats and dogs are.
My animals are my friends
And I love them.

Taja Lavrin, 7. a

Spiders

Spiders are creepy,
Spiders are sneaky.
Some are poisonous,
Some are not.
They can be black,
They can be brown,
They can be big,
They can be small.
If you don't like them
Or if you do,
We all can agree,
They're like us, too.

Urban Urbanija, 7. a

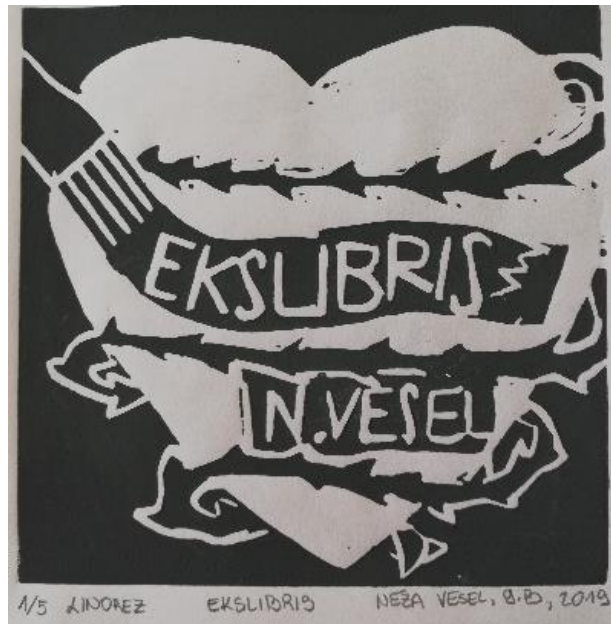
Lara Kmetič, 6. b

“LIFE” SO “I”, “LOVE” SO “WE”

LIVE I'm sitting on the chair in my room,
Waiting for the sunflower to bloom.
“Can you hear it?”
“Can you hear the melody of the sound?”
“The poem that i've found?”
Hey, I'm 14.
I mean 4 and teen.
I'm living for my dream.
LISTEN Let me tell you a story.
There will be no worry or any glory.
No Cinderella or Bella.
No ash, smash or delicious hash.
They were staring at the night sky,
Counting sparkling stars,
Lying on the grass
And being on Mars.
IMAGINE They have dark hands,
Beautiful, dark hands,
In the black, always there,
Effortless shadow.
They are on the top of the world.
Nearly touching the bright sun.
At the end of the steep hill

They're screaming of their own free will.
TALK There's no need for fear
Because they're so clear.
They wear one glove
And it's called
Passionate love.
It was beautiful, right?
Just like a clear night.
LOOK Standing in front of the wall.
All astonished.
“I'm small.”
“I'm so small.”
My thoughts are all around.
But my feet are touching the ground.
SLOW I stand there stuck-still.
DOWN Not going to knock.
Listen natures still.
Just wait for a better clock.

Neža Vesel, 9. b

“What are we?”

“Are we me?”

“Or am I we?”

THINK What is the difference between our lives?

They are all in front of our eyes.

There are too many thoughts, decisions and secrets

In our minds.

We cannot sell them

So we must hold them.

FEEL What does the word break and shatter mean?

I don't know.

What does it bring?

He blinks.

She thinks.

They believe.

We love.

LOVE WE LOVE.

TRANSCIENCE In thousand years.

OF LIFE Will our heritage be.

Just a vintage image.

Held in old, young hands

Of our descendants' pants.

In a million years,

We won't be here.

We'll be there.

No nightmare.

In light,

Full of bright.

Still breathing, loving, living

But all in a different meaning.

Neža Juvan, 9. a

Life dreams

There was a girl

Who didn't love life.

But then she met a woman

Who taught her how to fly.

She was growing up

And her dreams burnt out.

She was happy for a while,

But again she fell to the ground.

She tried so hard,

But she wasn't good enough ...

So she smashed it all out
And built a wall all around.
She broke the promise,
Forgot it all
And started again
Like nothing was wrong.
But still you can see
Her sad eyes and
Dark hands in the shadow,
As she whispers into the black night sky:
“Help me bring my dreams to life.”

Rebeka Drnovšek, 9. b

Dreams

Once upon a time
There was a sun in the sky.
Then came the clouds
And smashed the sunny day.
And now there is a giant wall
And because of the giant wall there is
a giant shadow.
So there were dark days
With a lot of anger.
At the end of this story
Came a black man.
With dark hands which broke
The clouds so only shatters of clouds were left.

Neža Ostrožnik, 6. b

Sergej Smrkolj, 9. b

Break out

Do you ever dream
That in the future you were seen,
Sitting in the shadow, looking at your dark hands,
Waiting for something special to happen.
Have you ever dreamed
That you just wanted to scream.
You were looking up at the sky
And just wishing to let it all out.
In your future you will break
Out of your dream
And you'll be awake

And get your dreams out in the sun.
You are going to break the wall
And shatter and smash
Everything that is in your way
To get out of that dark dream.

Nika Dolinar, 9. a

Razstava izdaj Martina Krpana

Sedmošolci so po metodi dolgega branja pri pouku prebirali prvo slovensko umetno pripovedko Martin Krpan, ki jo je pred več kot 150 leti napisal Fran Levstik. Delo je bilo do danes deležno številnih izdaj in učenci 7. a razreda so pripravili razredno razstavo knjig.

Učenci 7. a

Dan za spremembe

Slovenska filantropija, številna društva in organizacije ter prostovoljci iz cele Slovenije so soboto, 6. aprila, posvetili druženju, sodelovanju in pomoči – zgodil se je dan za spremembe. Tema letošnjega dneva je bila »odpravimo diskriminacijo«.

Tudi novinarji smo se odločili, da bomo naredili nekaj drugače. Pri uri novinarstva smo izdelali knjižne kazalke v obliki rumene ribice, ki simbolizirajo delovanje, ki je nasprotno od tistega, ki ga izvajamo vsak dan. Nanje smo napisali geslo DAN ZA SPREMEMBE. Želeli smo, da so četrto- in petošolci osveščeni o tem, da je vsak dan lahko dan, ko nekaj zavestno naredimo drugače. Učenke sedmega razreda, ki smo se na to še posebej pripravile, smo vodile uro oddelčne skupnosti.

In kako je vse potekalo?

V petek, 5. aprila, sva obiskali učence 4. a-razreda, ko so imeli razredno uro. Na začetku smo se igrali igrico z nalepkami, ki je bila povezana z diskriminacijo. Nato sva jim razdelili knjižne kazalke v obliki ribic, ki jo je vsak drugače pobarval. Med barvanjem sva si vzeli čas in jim poskušali razložiti nekaj pojmov, ki jih morda niso poznali – ampak so naju presenetili, saj so vedeli skoraj vse pojme razen diskriminacije. Ostalo nam je še malo časa in zato smo igrico še ponovili. Bila je zelo zanimiva ura, tako za učence kot za naju.

Sanja Trebušak in Ana Barlič, 7. a

6. aprila je bil svetovni dan za spremembe. Zato smo v petek, 5. aprila, učenke 7. b razreda, ki obiskujemo šolsko novinarstvo, obiskale 5. a-razred, da jih osveščamo o njem.

Ko smo prišle v razred, smo se predstavile in prebrale odlomek iz knjige Kit na plaži, ki govori o drugačnosti. Potem smo jim povedale nekaj o diskriminaciji in šli smo se igrico na osnovi te teme. Vsakemu učencu smo na hrbet nalepile listek z likom kvadrata, kroga ali trikotnika, le eden je dobil listek z znakom x. Morali so se razporediti v skupine z istimi liki brez govorjenja. Le eden je ostal brez skupine, ker je edini imel x. Namen igre je bil, da se je nekdo počutil izločenega iz družbe.

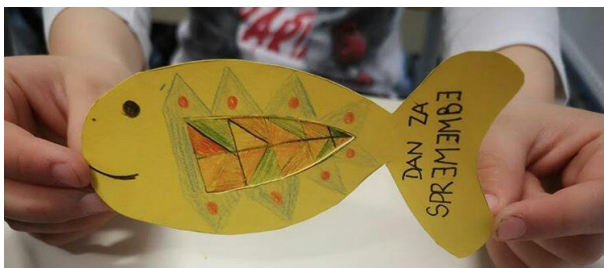
Pogovarjali smo se o njihovem odnosu do tistih, ki so na nekem področju drugačni. Nato je vsak učenec po svoje pobarval svojo kazalko v obliki ribe in tako se je ura končala.

Nam in učencem se je zdelo poučno, zabavno in zanimivo.

Čarna Berk, Neja Brodar in Katja Trebušak, 7. b

Zelo podobne izkušnje sva v 5. b pridobili tudi Alja Buzina in Ana Ulaga iz 7. b.

Vesele smo, da je naše »medgeneracijsko« druženje tako dobro uspelo.

Parlamentarne iskrice

To je kratek povzetek parlamenta in šolske skupnosti v šolskem letu 2018/19.

V parlamentu in skupnosti je bilo udeleženih veliko otrok, polnih idej. Dobivali smo se vsak četrtek 6. in 7. uro. Tja smo prišli nasmejani, po koncu srečanj pa še bolj. Letos smo uveljavljali motivacijske plakate in tako tudi urejali šolo. Vsaka ideja je bila dobrodošla. Tja smo po navadi hodili učenci od 3. do 6. razreda. Zanimivo pa je bilo, da so najmlajši imeli največ idej! Izvoljeni učenci pa smo odšli na Občinski otroški parlament v Zagorju ter Regijski otroški parlament v Trbovljah ter na ogled Državnega zbora v Ljubljani. Pogovarjali smo se tudi o Zemlji in o našem okolju, ki je zelo pomembno! To še ni vse, tudi dobrodelni smo bili, saj smo zbirali denar za Tenzina, spodbujali zbiranje starega papirja, novih zvezkov ...

Bili smo zelo veseli, ko nam je Tenzin odpisal in se zahvalil. Včasih pa nam je bilo dolgčas in smo se malo poigrali. Tudi sadili smo in to nam je bilo najbolj všeč! Všeč pa nam je tudi ustvarjanje. Ustvarjali smo različne izdelke. Najbolj pa nam je bilo pomembno, da smo se razumeli tudi z mlajšimi in smo uveljavili *tutorstvo*. Veliko nas je bilo žalostnih, saj so poletne počitnice prišle na plano.

In tako smo zaključili še eno uspešno leto parlamenta in skupnosti 😊.

Maksim Lara Bedrač, 6. b

Lana Kosmač, 6. a

Neža vesel, 9. b

POROČILA UČITELJEV O TEKMOVANJIH

Tekmovanje iz znanja o sladkorni bolezni

Letošnjega tekmovanja iz znanja o sladkorni bolezni se je udeležilo devet učencev od 7. do 9. razreda. Bronasto priznanje so osvojili: Rebeka Drnovšek, Neža Barlič, Daša Pistotnik, Andraž Pepelnjak in Neja Zupančič.

Državnega tekmovanja so se udeležile: Rebeka Drnovšek, Neža Barlič in Daša Pistotnik, Rebeka Drnovšek je osvojila tudi srebrno priznanje.

Mentorica Sonja Pevc

Mladi čebelarji

Mladi čebelarji se zavedamo, kako pomembne so čebele in da brez njih ni ne hrane ne nas. Glavni namen interesne dejavnosti je razviti pozitiven odnos do kulture čebelarstva, tradicije in ohranjanja narave. Pridni smo bili kot čebele, saj smo raziskovali, se učili, veliko časa pa namenili tudi praktičnemu delu. Tako smo jeseni opazovali čebele v čebelnjaku, kako se pripravljajo na zimo, pozimi smo žičili sate, pekli medenjake in izdelovali svečke. Spomladi pa smo ponovno obiskali naše čebele in jih opazovali pri njihovem delu. Udeležili smo se tudi sejma ApiSlovenija, marca in maja pa tekmovali na čebelarskem tekmovanju v Beltincih. Lan File in Iva Goršek iz 6. razreda sta prejela srebrno priznanje, za kar jima iskreno čestitamo. Komaj pa smo čakali tople dni, saj smo si želeli, da bi čebele nabrale kar največ medu in bi ga točili ob zaključku šolskega leta. Narava se je poigrala z nami in nam tako maja naklonila toliko dežja, da so imele čebelice komaj kaj medu zase, žal pa ne za nas. Nič ne de. Smo se pa zato ob koncu šolskega leta posladkali z medenimi *milkšejki*. Mladim čebelarjem res ni bilo nikoli dolgčas, saj smo se skozi igro in ustvarjanje učili o čebelah in čebelarjenju.

Mentorica Sanja Šikovec

Mladi zgodovinarji

Mladi zgodovinarji smo se v tem šolskem letu lotili marsikaterih stvari. Do decembra smo se pripravljali na šolsko tekmovanje iz znanja zgodovine. Letošnja tema je bila 150. obletnica taborov in čitalnic na Slovenskem, tako da smo izvedeli marsikaj novega o narodnem prebujenju Slovencev v 19. stoletju. Med pripravami za tekmovanje smo pripravili še šolski radio ob dnevu reformacije in razstavo ob 100. obletnici prevzema oblasti v Mariboru, za kar je zaslužen naš general Rudolf Maister. Po šolskem tekmovanju in osvojitvi bronastih priznanj smo se udeležili še regijskega tekmovanja.

Bronasta priznanja so dosegle učenke 9. razreda, in sicer Klara Lavrin, Daša Pistotnik, Ajda Drnovšek in Neja Zupančič. Na regijskem tekmovanju sta Daša in Ajda dosegli srebrno priznanje. Od marca dalje pa smo zapluli v čisto nove, neraziskane vode. Lotili smo se namreč snemanja animacije, ki je posvečena 500. obletnici smrti Leonarda da Vincija in si jo lahko ogledate na naši spletni strani. Zanj so poskrbele Lana Kosmač, Žana Omahne, Blažka Grošel in Julija Majdič iz 6. a razreda. Zgodovina je res zanimiva, kar pomeni, da nam ni nikoli dolgčas.

Mentorica Sanja Šikovec

Tekmovanje iz logike

Septembra je potekalo tekmovanje iz logike za osnovnošolce in srednješolce. Šolskega tekmovanja se je udeležilo tudi 20 učencev 6. in 7. razreda naše šole. Učenci so bili zelo uspešni. Bronasto priznanje so osvojili:

- 6. razred: Matic Baš, Gal Možek, Lana Kosmač, Jurij Guna, Beti Martinčič,
- 7. razred: Hana Brvar, Andraž Pepelnjak.

Vsem sodelujočim čestitamo!

Mentor Iztok Ostrožnik

Tekmovanje iz računalniškega razmišljanja Bober

Novembra je potekalo mednarodno tekmovanje iz računalniškega razmišljanja Bober za osnovnošolce in srednješolce. Tekmovanja se je udeležilo preko 33 tisoč tekmovalcev. Šolskega tekmovanja se je udeležilo tudi 11 učencev 6., 7. in 8. razreda naše šole. Učenci so bili zelo uspešni. Bronasto priznanje so osvojili:

- 6. razred: Matic Baš,
- 7. razred: Andraž Pepelnjak, Domen Sirk,
- 8. razred: Jaka Kovač.

Vsem sodelujočim čestitamo!

Mentor Iztok Ostrožnik

Tekmovanje First Lego League

V soboto, 22. 12. 2018, je na Vranskem potekalo regijsko tekmovanje First Lego League. Tekmovanja smo se udeležili prvič. Zato naš cilj ni bil uvrstitev v naslednji krog, temveč spoznavanje celotnega koncepta tekmovanja in pridobiti prepotrebne izkušnje. Tekmovanje je sestavljeno iz štirih delov:

- Tekma robotov: najatraktivnejši del tekmovanja, kjer robot opravi določene misije na tekmovalnem polju. V 1. in 2. vožnji smo imeli težave s kalibracijo sestavnih delov robota, zato smo dosegli le 15 in 18 točk. V zadnji, 3. vožnji, pa je delovalo vse tako, kot smo si zamislili. Dosegli smo 61 točk, kar je zadostovalo za 8. mesto med 17 ekipami.
- Tehnični intervju: komisiji smo morali predstaviti tehnično izvedbo robota, uporabe lastnih konstrukcij, zobniških prenosov ter tudi celotno programsko shemo programov, ki so poganjali robota po polju.
- Projekt: naša tema projekta je bila Onesnaževanje vesolja. Raziskali smo onesnaženost vesolja, ter teoretično predvideli dve možni rešitvi.

- Vrednote: vrednote First so srce programa First Lego League in ostalih First programov. Označujejo in opredeljujejo način skupnega dela, sodelovanja in spoštovanja.

Na koncu smo osvojili 11. mesto med 17 ekipami, kar je zadostovalo za bronasto priznanje. Za novince zelo dober rezultat. Pridobili smo ogromno izkušenj in idej za naslednje leto. Domov smo se vrnilo zadovoljni in ponosni na to, kar smo na tekmovanju prikazali.

Sodelujoči učenci: Andraž Pepelnjak, Jaka Kovač, Nika Ravnikar, Benjamin Bokal, Gašper Smrkolj.

Mentor FLL Iztok Ostrožnik

Državno tekmovanje iz znanja matematike

V soboto, 13. aprila, je potekalo državno tekmovanje iz matematike. Udeležili so se ga tudi trije učenci naše šole, ki so bili najbolj uspešni na šolskem tekmovanju Kenguru. To so Andraž Pepelnjak (7. a), Jaka Kovač (8. a) in Rebeka Drnovšek (9. b). Vsi trije so bili zelo uspešni, saj sta Jaka in Rebeka osvojila srebrno Vegovo priznanje, Andraž pa zlato Vegovo priznanje. Vsem trem iskreno čestitamo!

Mentorica Kristina Arh

Tekmovanje za Stefanovo priznanje

Februarja je na naši šoli potekalo šolsko tekmovanje v znanju fizike. Tekmovanja se je udeležilo osemnajst učencev 8. in 9. razreda.

Bronasta Stefanova priznanja so osvojili:

- Neža Barlič, Vesna Pikelj (8. b),
- Jaka Kovač (8. a),
- Iza Žgalin (9. a),
- Neja Zupančič, Rebeka Drnovšek, Matija Pavšek in Daša Pistotnik (9. b).

Na področno tekmovanje, ki je potekalo 15. marca, so se uvrstili: Neža Barlič, Vesna Pikelj in Jaka Kovač ter Iza Žgalin in Neja Zupančič.

Učenci so lepo predstavljali našo šolo, še posebej uspešna sta bila Vesna Pikelj in Jaka Kovač, ki sta osvojila srebrno Stefanovo priznanje.

Vesna Pikelj se je uvrstila na državno tekmovanje, saj je na področnem tekmovanju dosegla največje število točk med tekmovalci v naši regiji.

Pohvala vsem učencem za dosežene uspehe.

Mentor Metod Bajde

Tekmovanje elastomobilov

V soboto, 30. 3. 2019, je v Ljubljani potekalo šestnajsto državno tekmovanje elastomobilov. Tekmovanja so se udeležili trije sedmošolci: Zarja Burkeljc, Hana Brvar in Kristjan Juvan. Pomerili so se z 38 ekipami iz vse Slovenije. Učenci so elastobile izdelovali pri izbirnem predmetu obdelava gradiv les.

Elastomobil Ekipa 2 sta izdelali Zarja Burkeljc in Hana Brvar in z njim v vseh treh poskusih dosegli zavidljivo razdaljo (skoraj do Saturna) ter zasedli štirinajsto mesto.

Učenci so vzorno predstavljali našo šolo. V hudi konkurenci so dosegli dobre rezultate, zato vsem iskrene čestitke.

Mentor Metod Bajde

Kulturna šola

V letošnjem šolskem letu je OŠ Ivana Kavčiča in tudi Podružnična šola Mlinše že tretjič pridobila naziv kulturna šola, ki ga vsaka štiri leta podeljuje Javni sklad RS za kulturne dejavnosti.

Namen akcije je porast prizadevanj za ustrezno kulturno vzgojo na osnovnih šolah, omogočanje ustvarjalnosti mladih na raznolikih umetnostnih področjih, podpora kakovostnim dosežkom ter skrb za izobraževanje udeležencev in mentorjev kulturnega udejstvovanja in vzpostavitev šole kot žarišča kulturnih programov v lokalnih okoljih z namenom promocije ustvarjalnosti, vseživljenjskega učenja in povezovanja.

OŠ Ivana Kavčiča je naziv pridobila zaradi razvejanega in kakovostnega kulturnega življenja na različnih področjih kulturnega delovanja. Ta področja so glasba, gledališče, film in video, likovna dejavnost, literatura in področje varovanja kulturne dediščine. Šolske skupine redno sodelujejo na revijah, srečanjih in tekmovanjih, namenjenih predstavitvi, primerjavi in vrednotenju dosežkov. Šola prireja kulturne dogodke, namenjene učencem in javnosti.

Lučka Drnovšek

Na sprehodu s turističnim podmladkom

Smo krajani Izlake ponosni na naš kraj? Smo učenci ponosni na Izlake? Kako dobro sploh poznamo kraj in njegovo preteklost? Kaj lahko Izlačani pokažemo in predstavimo gostom? Vse to so vprašanja, ki smo si jih v letošnjem šolskem letu zastavili učenci turističnega podmladka OŠ Ivana Kavčiča. To smo Hana Brvar, Zarja Burkeljc, Bernarda Lavrač, Alekseja Lipovšek, Vesna Pikelj, Maks Sešlar, Matic Fakin in Pika Jelerčič.

Medijske toplice, nekdanj paradni konj turizma v našem kraju, klavrno propadajo in sprašujemo se, ali so Izlake še turističen kraj. Zato smo se v turističnem podmladku naše šole odločili, da vsem dvomljivcem pokažemo, da so Izlake kraj s čudovito naravo, prisrčnimi ljudmi in bogato dediščino.

Res je, da so v Medijskih toplicah že dolgo edini kopalci žabe in žabice. Vendar to ne spremeni dejstva, da so Izlake vredne ogleda in oddiha v naravi, kjer se čas ustavi in se ustavi tudi naš korak, kjer prisluhnemo ubranemu petju ptic, se spočijemo v zeleni naravi, ki diši po svobodi in brezčasju in kjer si sežemo v roke s prebivalci, ki nas, če imamo srečo, s svojimi pripovedmi popeljejo v bogastvo zgodovine kraja.

Še prej pa imamo najtežjo nalogo. Vzбудiti samozavest in ponos na kraj prebivalcem samim, Izlačanom in Izlačankam. In prav pri njih je potrebno začeti. Saj se v vsakem izmed nas skriva grenkoba ob misli na propadajoč turistični objekt v središču kraja.

Naš cilj je bil oživiti spomin na zanimivo zgodovino kraja, na znane osebnosti, ki so kraju dale poseben pečat, privabiti obiskovalce, domačinom pa povzdigniti ponos na naravno in kulturno dediščino ter spoštovanje do izročila našega kraja.

Najprej smo raziskovali, kako je s turizmom na Izlakah danes, kako je bilo v preteklosti in kakšna izhodišča imamo za turizem v prihodnosti. Pred našim raziskovanjem smo se spraševali, če imajo Izlake sploh kaj ponuditi gostom. Spoznavali smo naš kraj, našo zgodovino, se pogovarjali z različnimi ljudmi, prebirali literaturo in tako spoznali veliko zanimivega. Toliko zanimivega, da smo že neučakani, da vse to predstavimo tudi drugim. Zato vas vabimo na Sprehod skozi čas, kot smo poimenovali naš turistični produkt, ki združuje bogastvo preteklosti, uživanje v sedanosti in misel na prihodnost.

Za začetek smo se odpravili po informacije k Turističnemu društvu Izlake in njegovi predsednici Magdi Kovač. Naprej nas je pot vodila do najstarejšega spomenika v občini Zagorje ob Savi, k nekoliko prezrti tristrani piramidi, ki stoji v bližini Medijskih toplic. Zanimalo nas je, kakšno zgodbo skriva v sebi, zato smo raziskovali naprej in se pogovarjali še z Ireno Klančičar in Marijo Kremsar, krajankama, ki ohranjata dediščino in poznata zanimive zgodbe našega kraja. O naši preteklosti smo prebirali tudi v raznih knjigah in po spletu. S pomočjo učencev 7. a razreda pa smo pri pouku slovenščine iskali še starejše zgodbe, in sicer bajke, ki so povezane z Izlakami in okolico.

Nato smo načrtali našo pot. Izdelali smo zemljevid poti in narisali ikone za točke z aktivnostmi na poti. Ker učna pot vodi tudi skozi gozd, so učenci 7. a razreda pri pouku tehnike izdelali ptičje gnezdilnice, ki smo jih na začetku pomladi obesili na drevesa.

Izdelali smo tudi logotip, ki vključuje motive s krožne poti. Na njem so Medijski grad, Janez Vajkard Valvasor, tristrana piramida in Osnovna šola Ivana Kavčiča. Ker ima naša turistična naloga naslov Sprehod skozi čas in ker povezuje preteklost, sedanost in prihodnost, logotip povezuje vse te tri dimenzije. Sedanost predstavljata zelena in modra barva, ki simbolizirata naravo, prihodnost pa je mavrica in upanje v sožitje med ljudmi in sožitje človeka z naravo. Tristrana piramida na svojih treh straneh

združuje preteklost, sedanost in prihodnost. Preteklost – najstarejši spomenik v občini in hkrati spomin na začetke turizma pri nas, sedanost – učna pot po zanimivih kotičkih kraja, prihodnost – upanje na ponoven razvoj turizma, želja po ohranitvi narave in poziv k strpnosti in prijateljstvu med nami. Preteklost, sedanost in prihodnost povezuje tudi rumena stavba, to je osnovna šola, kjer se v sedanosti učimo o preteklosti za prihodnost.

S turistično nalogo Sprehod skozi čas smo se predstavili na osnovnošolski turistični tržnici v Kamniku, kjer smo prejeli bronasto priznanje, ki nam ga je za sodelovanje v projektu Turizmu pomaga lastna glava podelila Turistična zveza Slovenije. Turistično nalogo si lahko v celoti preberete na spletni strani OŠ Ivana Kavčiča.

Po naši poti smo ob dnevu Zemlje že popeljali naše sošolce in sošolke. Pot se prične v izlaški osnovni šoli, kjer obiskovalci izvejo nekaj informacij o Izlakah, njeni zgodovini in šoli, ki v letošnjem letu obeležuje 90-letnico, saj se je pouk v današnji stavbi pričel 3. novembra 1929. Pot nato poteka do Učakarjeve domačije, kjer si lahko ogledamo bogato etnološko zbirko in naprej do tristrane piramide iz marmorja. Sprehod se ob ubranem petju ptic nadaljuje po gozdni poti do cerkve v Podlipovici, nato pa nekaj časa hodimo po široki makadamski poti. Na tem delu poti opazujemo naravo in uživamo v razgledih, saj se tu pot dvigne nad prometno cesto, pogled pa se odpre proti Prhovcu in za njim Brezjam in Čemšeniku, nad katerim se mogočno dviga Čemšeniška planina. Ob dobri vidljivosti pa lahko na jugovzhodu uzremo tudi vrh Kuma. Po slabem kilometru zopet zavijemo na gozdno pot, ki se spusti do Medijskega gradu. Tam prisluhnemo starim bajkam, nato pa se mimo Valvazorjeve čebelarske poti vrnemo proti osnovni šoli.

Za konec pa vas vabimo še, da se preizkusite v kratkem kvizu, kako dobro poznate Izlake.

1. Kdo je dal postaviti tristrano piramido?

- a) Alojz Prašnikar.
- b) Janez Drnovšek.
- c) J. V. Valvasor.
- č) Ivan Kavčič.

2. Koliko kozolcev toplarjev vidimo na učni poti Sprehod skozi čas?

- a) Enega.
- b) Štiri.
- c) Pet.
- č) Več kot šest.

3. Kje gnezdi vijeglavka?

- a) V krošnji jablane.
- b) V duplu v sadovnjaku.
- c) V duplu jelke.
- č) V kmečkih hišah, lopah in hlevih.

4. Na področju katerih treh potokov ležijo Izlake?
- a) Izlaški potok, Medeja, Etijščica.
  - b) Zeleni potok, Izlaščica, Hribovščica.
  - c) Medija, Orehovica, Lesji potok.
  - č) Valvasorjeva bistrica, Medijski potok, Podšentjurščica.

5. Kaj je bil po poklicu Ivan Kavčič?
- a) Oficir.
  - b) Ravnatelj.
  - c) Tajnik.
  - č) Župnik.

6. Kdo po bajeslovnem izročilu živi pod Čemšeniško planino?
- a) Vila Medeja.
  - b) Škrat Izlak.
  - c) Zmaj.
  - č) Valvasor.

Turistični podmladek z mentorico Lučko Drnovšek

Beseda ni konj

Učenci naše šole so tudi v letošnjem šolskem letu sodelovali na tekmovanju Slovenščina ima dolg jezik Književnost na filmu 7 v organizaciji Slavističnega društva Slovenije. Spet so bili odlični, saj so prejeli srebrno priznanje. Posneli so film z naslovom Beseda ni konj po literarni predlogi Frana Milčinskega Gumbe je posojal. Scenarij za film sta napisali Lana Kosmač in Maksim Lara Bedrač, za režijo, kamero in montažo pa sta poskrbela Jaka Kovač in Andraž Pepelnjak. Film si lahko pogledate na spletni strani šole

Mentorica Lučka Drnovšek

Tekmovanje iz slovenščine za Cankarjevo priznanje

V mesecu decembru je potekalo tekmovanje iz slovenščine za Cankarjevo priznanje za učence 4.–9. razreda. Na naši šoli je tekmovalo 64 učencev in učenk. Najboljši tekmovalci so prejeli bronasta priznanja. To so:

- 9. razred: Rebeka Drnovšek (9. b) in Ajda Drnovšek (9. b)
- 8. razred: Lucija Jenko (8. b), Vesna Pikelj (8. b) in Zala Sešlar (8. b)
- 7. razred: Ajda Gobovc (7. a), Andraž Pepelnjak (7. a) in Sanja Trebušak (7. a)
- 6. razred: Jurij Guna (6. b), Beti Martinčič (6. a), Gal Možek (6. b) in Rok Lavrin (6. a)
- 5. razred: Ajda Miklič (5. a), Ariana Lavtar (5. a), Pia Vidrgar (5. a), Jaka Grbec (5. b), Jerneja Kmetič (5. b), Hana Sejdinovič (5. b), Tara Sešlar (5. b)
- 4. razred: Nika Dežman (4. c), Hana Knez (4. a), Klara Razpotnik (4. b), Anamarija Zupančič (4. a)

Na področno tekmovanje, ki je potekalo na OŠ Mirana Jarca v Ljubljani, sta se uvrstili Lucija Jenko in Rebeka Drnovšek. Obe sta prejeli srebrno priznanje.

Za učence 1.–3. razreda pa je aprila potekalo tekmovanje Mehurčki. Udeležilo se ga je 43 tekmovalcev. Vsi so prejeli priznanje za sodelovanje.

Mentorica Lučka Drnovšek

Območno srečanje otroških gledaliških skupin

Gledališka predstava To smo mi, najstniki ... LOL

Šolska gledališka skupina Zvezdogledi je marca nastopila na Območnem srečanju otroških gledaliških skupin in za svoj nastop prejela bronasto priznanje Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti. Predstavili so se z lastno gledališko igro z naslovom To smo mi, najstniki ... LOL. Predstava govori o najstnikih, njihovem vsakdanu, željah, stiskah, odnosih, pričakovanjih. Besedilo za predstavo so napisali učenci sami, pri čemer so izhajali iz lastnih življenj. Pri pisanju so bili zelo iskreni. V predstavi vas bodo popeljali v svoje sobe, vam opisali, kako poteka njihova jutranja rutina, vam zaupali, kakšne so njihove skrbi in kaj jih v življenju razjezi, pa tudi, kaj pričakujejo od življenja in kaj želijo doseči. V predstavi so uporabljena njihova resnična imena, vendar pa so si vloge med seboj zamenjali.

Mentorica gledališke skupine Lučka Drnovšek

Mladi knjižničarji

Učenci knjižničarskega krožka so bili tudi v šolskem letu 2018/2019 živahni in polni energije. Družili so se trikrat na teden po eno šolsko uro, njihove skupine pa so sestavljali učenci od 6. do 9. razreda. Knjižničarji so sodelovali pri urejanju knjižničnega gradiva, izposoji in izbiri leposlovja, čiščenju in urejanju knjižnice, pisanju in ustvarjanju besedil za šolski radio, ustvarjanju in igranju družabnih iger, sodelovali na šolskih in javnih prireditvah, pripravljali plakate in razstave ob pomembnih dogodkih, povezanih z branjem, veliko pa so obiskovali tudi kulturne in poučne prireditve v popoldanskem času. O svojem delu in doživetjih pa so tudi pridno pisali. Pa poglejmo nekaj njihovih zapisov.

Knjižničarji v gledališču

V soboto, 13. 10. 2018, smo si mladi knjižničarji ogledali gledališki spektakel Madagascar, pustolovščino, polno smeha in dobre glasbe. Zabavni živalski svet nas je popeljal v afriško divjino. V newyorškem mestnem živalskem vrtu je završalo! Živali so se odločile, da ga zapustijo in se podajo veliki dogodivščini nasproti, ki pa se konča z divjo zabavo na plaži Madagascarja. Žirafa, nilski konj, zebra, lemurji, pingvini ter lev so si privoščili največjo pustolovščino doslej, v njihove like pa so se v tem pustolovskem muzikalu med drugimi vživeli znani pevci in igralci kot so Klemen Bunderla (zebra Marty), Irena Yebuah Tiran (nilski konj Gloria), Jan Bučar (pingvin Skipper), Lea Bartha (pingvinka), Nejc Lisjak (žirafec Melman) in številni drugi.

Veseli in nasmejani obrazi obiskovalcev so bili lep dokaz, da je predstava navdušila vse generacije gledalcev, ki so se prepustili dogajanju na odru, se dodobra nasmejali simpatičnim likom nove glasbene uspešnice in jih med predstavo večkrat nagradili z vriskajočim aplavzom, ob koncu pa s stoječimi ovacijami. Dobro vzdušje pa se je preneslo tudi pred dvorano, kamor so po predstavi prišli živalski zvezdniki ter se družili in fotografirali z obiskovalci. Pred izhodom pa nas je čakalo še zadnje presenečenje – slasten sladoled. Polni lepih vtisov smo se odpravili domov.

Andrej Rozman Roza v knjižnici Zagorje

V torek, 27. novembra, je potekal v Knjižnici Zagorje literarni večer v okviru projekta Povabimo besedo. V goste so povabili znanega pesnika, pisatelja, dramatika, igralca in prevajalca Andreja Rozmana Roza. Pogovora z ustvarjalcem smo se udeležili tudi učenci knjižničarskega krožka. S svojim nastopom nas je povsem očaral in navdušil. Svoje vsestransko delo nam je predstavil z deklamacijami, recitacijami, petjem, igranjem in pripovedovanjem. Slišali smo njegove pesmi o Urški in lepi Vidi, o lovcih in živalih, pravljico o žabcu, ki je čakal na svojo princesko. Pesnik nam je zastavljal uganke in bil tudi sam vesel našega sodelovanja. Nasmejali smo se njegovemu skakanju po knjižnici, igranju in izvrstni mimiki ob predstavitvi neme pesmi.

S svojim delom in nastopom nam je res popestril in polepšal večer. Polni prijetnih vtisov smo se z avtobusom odpeljali nazaj na Izlake.

Preživeli smo večer v knjižnici

Pisanje nas krepi, kultura pa vkup' drži

V Vrbi tam se pesnik je rodil,
verze je slavne v rime lovil.
Napisal še himno je za narod naš,
vsak Slovenec zapeti jo morat' znaš.

Le kdo ne pozna našega največjega pesnika dr. Franceta Prešerna?! In kdo še ne ve, da 8. februarja vsako leto obeležujemo slovenski kulturni praznik v njegovo čast?!

No, učenci, ki so se udeležili letošnjega Večera v knjižnici, morajo znati odgovoriti na to uganke. 😊 Pisal se je četrtek, 7. februarja 2019, ko je skupina vedoželjnih učencev razredne stopnje pod budnim očesom zagnanih knjižničarjev knjižničarskega krožka, domiselnih idej knjižničarke Romane Poglajen in pridnih učiteljev, ki so priskočili na pomoč, odkrivala Prešernov prispevek k razvoju slovenske kulture, jezika in narodne zavesti na letošnjem že tradicionalnem Večeru v knjižnici. Pozno popoldne se nas je zbralo več kot 80 in šolska računalniška učilnica je bila kar premajhna za vse bistrumne glavice, ki so želele prisluhniti doživetemu branju zgodbe Škrlatne vile, napovedi in reševanju kviza o dečku, ki je pisal pesmi. Sledil je čas za pester delavnice na temo kulture v različnih oblikah. Ideje zanje so prispevali mladi knjižničarji, ki so pogumno prevzeli vodenje mlajših otrok in jih spremljali pri literarnem ustvarjanju pesmic, kulturni pripravi pogrinjka, glasbenem

rajanju, igranju družabnih iger, likovnem ustvarjanju kazalk za knjige in športnem miganju. Večer je bil namenjen ozaveščanju o pomenu pisanja z roko v sklopu projekta Teden pisanja z roko, ki se mu je pridružila tudi naša šola. Učenci so tudi tako spoznavali, kako pomembna in edinstvena je spretnost pisanja. Vsi lično izdelani izdelki pričajo o trudu, ki so ga vložili udeleženci, in nas spominjajo, da izlaški otroci res znajo pisati z roko. Razstavljeni bodo v šolski knjižnici. Delavnice so na otrokom zanimiv način učile medsebojnega komuniciranja in sodelovanja, prevzemanja odgovornosti, vztrajnosti za delo, jih kulturno ozaveščale in spodbujale domišljijo prek zabavnega učenja. Ja, res drži, da pisanje nas krepi, kultura pa vkup' drži! 😊 Zahvala in pohvala vsem, ki so kakor koli pripomogli k lepemu dogodku in nasmeškom radoživih otrok, ki so po koncu večera polni vtisov in novih spoznanj odhajali domov. Verjamemo, da so doživeli in spoznali veliko poučnega in o tem zavzeto pripovedovali tudi staršem doma. Drugo leto se spet vidimo! Pripravite se, zabavno in poučno bo! 😊

Blaž Vozelj

CŠOD Breženka, april 2019

Učenci 6., 7., 8., in 9. razreda smo se v okviru knjižničarskega krožka ter izbirnega predmeta poskusi v kemiji udeležili vikenda na morju. V petek, 12. aprila, smo se ob 7.30 uri vkrcali na avtobus. Pot smo si krajšali z glasbo in petjem. Naša prva postojanka je bila OŠ Livade, ena od treh osnovnih šol v Izoli. Tam so nas sprejeli naši vrstniki in nam po skupinah razkazali Izolo. Pokazali so nam kolesarsko pot, po kateri je bila postavljena železnica Parenzana. To je bila železnica, zgrajena med Trstom in Porečem za prevažanje soli, premoga in prebivalcev. Nato smo obiskali hotelsko naselje San Simon in odšli do 16,5 m dolge ladje, ki predstavlja predelovalnico rib Delamaris s 140-letno zgodovino. Naslednja točka je bila vila Martima, ki so jo na tem območju zgradili Rimljani v 2. stoletju pr. n. št. Pot smo nadaljevali mimo hotela Delfin in izolske marine, ki ima kar 700 privezov za do 30 m dolge ladje. Povedali so nam tudi o ladji Rex, ki je bila zelo podobna Titaniku in je bila največja italijanska čezoceanska potniška ladja. Bila je zelo razkošna ladja s šestimi zvezdicami (plavajoči luksuzni hotel). Rex je bila hitrejša in širša od nam poznanega Titanika. Ladji so v času vojne spremenili videz, da bi bila manj opazna iz zraka. Do leta 1944 so jo privlekli v Koprski zaliv. Ker je bilo morje preveč plitvo, je približno 200 m od obale nasedla. Zaradi strelav iz letal se je prevrnila na bok in zagorela. Gorela je štiri dni, zatem pa potonila. Domačini so pobrali vse, kar je še bilo vrednega, država pa se je odločila, da jo prereže in preostalo železo pretopi. Danes so na dnu še vidni ostanki, vendar so skromni. Po izletu po Izoli smo se nastanili v CŠOD-ju v Fiesi. Po večerji smo šli peš ob morju do Pirana v knjižnico, kjer smo imeli noč v knjižnici. Tam smo prisluhnili zgodbi in izdelovali smo knjižne kazalke. Vračali smo se po dežju. Ko smo prispeli nazaj v dom, smo nadaljevali noč v knjižnici. Po skupinah smo imeli kviz o književnosti in kasneje smo si ogledali film Čudežno potovanje. Po koncu filma smo se umili in odšli spat.

Naslednji dan smo po zajtrku odšli v Piran. Tam smo obiskali akvarij. Videli smo veliko različnih vrst rib, vodnih rastlin, meduz, rakov ... Po končanem obisku smo imeli prosti čas. Nekateri smo odšli na grad, nekateri do cerkve, drugi pa so uživali v hrani. Po prihodu domov smo imeli okusno kosilo. Zatem smo se odpeljali v Trst. Sprejel nas je vodnik, s katerim smo si ogledali muzej o jamarstvu, kraških pojavih in podzemnih živalih. Po tem pa smo videli nekatere znamenitosti Trsta in šli na sladoled. Tam smo si ogledali tudi najstarejšo cerkev v Trstu, kamen, po katerem se določa nadmorska višina, kip Maksimilijana I. Mehiškega ... Po zanimivem ogledu Trsta smo se vrnili v Breženko in poslušali predavanje o Sečoveljskih solinah, ki nam jih je predstavil naš učenec Maks Sešlar. Po predavanju je sledil kviz in po njem še risani film Grinch. Potem je bil čas za spanje.

Zadnji dan smo se morali že zgodaj zbuditi in pospraviti sobe. Nato je sledil zajtrk. Ponovno smo se peš odpravili do Pirana. Tam smo se vkrcali na ladjo in odpluli na izlet po slovenskem morju. Najprej smo se zapeljali v Piranski zaliv, nato pa ob obali do Izole. Med vožnjo nam je vodnik razkazal nekaj posebnosti naše obale, kot na primer: Strunjanski klif, školjčišče, soline ... Po plovbi smo se vrnili v Piran in tam imeli nekaj prostega časa. Nato pa smo imeli voden ogled po Piranu. Tam smo izvedeli veliko o starem mestnem jedru, piranski cerkvi in obzidju. Ko smo prišli nazaj v dom, smo imeli kosilo in poslovili smo se od upravnice doma ter kuharjev, ki so lepo skrbeli za nas, ter se odpeljali proti domu. V tem času smo se marsikaj novega naučili in se ob tem zelo zabavali. Takšnih doživetij in vikendov si res še želimo.

Pika Jelerčič, Matic Fakin in Maks Sešlar, 9. b

4. Zasavski festival mladinskega pesnjenja

Odločili smo se, da se preizkusimo tudi kot pesniki in sodelovali na natečaju, ki je bil namenjen mladim pesnicam in pesnikom, osnovnošolcem. Tema letošnjega natečaja je bila družina / prijateljstvo / sobivanje. Poigrali smo se z besedami, ustvarjali rime in verze. V sredo, 17. aprila, pa smo se udeležili zaključka festivala mladinskega pesnjenja, ki je potekal na Osnovni šoli Tončke Čeč v Trbovljah. Srečali smo se s pesnikom Ferijem Lainščkom, ki nam je povedal nekaj zanimivosti iz svojega življenja in nam predstavil novo pesniško zbirko z naslovom Ne. Z naše šole se je festivala udeležilo kar 30 mladih pesnikov in pesnic. Pesmi Hane Brvar iz 7. b in Bernarde Lavrač iz 8. b pa sta bili nagrajeni. Pesmi smo ustvarjali pod vodstvom mentoric Lučke Drnovšek in Romane Poglajen.

Pesmi, ki so sodelovale na festivalu, so objavljene v zborniku, ki ga lahko prelistate prek elektronske povezave. Poleg tega pa si lahko ogledate tudi film z zaključne prireditve.

Zaključek bralne značke

Konec maja je na naši šoli že tradicionalno povezan z zaključkom tekmovanja za bralno značko. In tudi letos ni bilo nič drugače.

Bralna značka je najstarejša, a še vedno najučinkovitejša oblika spodbujanja branja. Na naši šoli se vsi trudimo, da bi mladim in odraslim bralcem olajšali in polepšali stik s knjigo ter pomagali, da se z njo spoprijateljimo in družimo. Bralci vemo, da nič ne prekaša občutka in vonja dobre knjige in da nas dobra knjiga popelje v magični svet. Pa tudi, da ni boljšega kot zaspati s knjigo v rokah. Branje je kot uspavalna tableta, je sproščujoče in uspavajoče, še posebno, če smo utrujeni ali je za nami slab dan.

Zato je prav, da vsako leto vestne, prizadevne, strastne bralce nagradimo tako, da medse povabimo goste s področja kulture in umetnosti.

Nagrada za bralce se je zgodila 24. maja 2019. Je bilo srečanje in je bilo doživetje. Letos smo povabili prav posebne umetnike, umetnike glasbe in plesa, ki so se svojim vrstnikom predstavili z glasbenim in plesnim programom.

Z nami so se družili:

- člani benda NEUTRAL: Martin Arbi, Tilen Lešnik Pikel in Gal Arbi ;
- plesalke Twirling kluba Zagorje ob Savi: Manca Bokal, Zala Ule, Nika Ravnikar, Anika Vetršek, Tia Oven Lekše, Patricija Ravnikar in Kim Oven Lekše;
- članice Plesnega kluba Feel the beat: Jona Udovič, Maša Udovič, Pia Vidrgar, Julija Miklič, Ajda Miklič, Ela Gobovc, Tia Razpotnik.

Pestro in bogato je bilo to srečanje, s katerega so mladi bralci in mladi nastopajoči umetniki odnašali svoje vtise, dobro voljo, ki so jih na njihove obraze pričarali glasba in ples.

Je bila to prava nagrada za bralce? Rekli so, da je bila čudovita in da se je več kot izplačalo. Verjamem, da je res tako.

Čestitke vsem za opravljeno bralno značko, vsekakor gre zahvala tudi mentorjem, ki bralce vse leto vzpodbujajo pri branju, pa tudi staršem, ki na začetku najmlajšim bralcem pomagajo pri branju.

Velika zahvala pa gre tudi nastopajočim učencem in njihovim mentorjem, ki so nam omogočili res odlično uro zabave in nam polepšali dan. Hvala, ker ste svoje znanje in veščine delili z nami. Želimo in upamo, da se bomo še kdaj skupaj družili.

Mladi knjižničarji z mentorico Romano Poglajen

Tekmovanje iz angleščine

Šolsko tekmovanje iz angleščine je potekalo 14. 11. 2018 na naši šoli. Udeležilo se ga je 17 učencev devetih razredov. Bronasto priznanje so prejele tri učenke: Iza Žgalin, 9. a, Tija Krznar, 9. a, ter Daša Pistotnik, 9. b. Te učenke so se tudi udeležile območnega tekmovanja iz angleščine, ki je potekalo 17. 1. 2019 na OŠ Trbovlje. Dosegle so lepo uvrstitev.

Petra Štendler

Mladi planinci

Mladi planinci na naši šoli so imeli v tem šolskem letu v organizaciji Planinskega društva Zagorje sedem planinskih izletov.

planinci vseh zagorskih osnovnih šol preživeli lep prvi planinski izlet.

Zimska planinska izleta sta bila tradicionalni pohod na Kalanov hrib in Limbarsko goro.

V soboto, 16. 2. 2019, smo imeli planinci 4. planinski pohod. Z avtobusom smo se odpeljali do gradu Jable in potem veselo peš v hrib na Rašico. Do kočice smo hodili uro in pol, se tam okrepčali in odšli v dolino. Dan je bil sončen, topel, izlet zelo prijeten.

V soboto, 9. Marca, je PD Zagorje za mlade planince organiziral malo težji planinski izlet na Planino za Liscem pod Črno prstjo (1346 m). Nekaj časa smo hodili po listju, vendar smo kmalu naleteli na sneg. V hrib smo hodili tako kot pravi pesem: "mal' naprej, pa mal' nazaj ... Po dobrih dveh urah smo prišli do Orožnove kočice. Povedali so nam, da je bila tu prva slovenska planinska kočica. V prijetni obnovljeni topli koči smo se okrepčali in pogreli.

Zadnja izleta sta bila na Sveti Miklavž nad Savo ter srečanje vseh planincev Slovenije na Lisci.

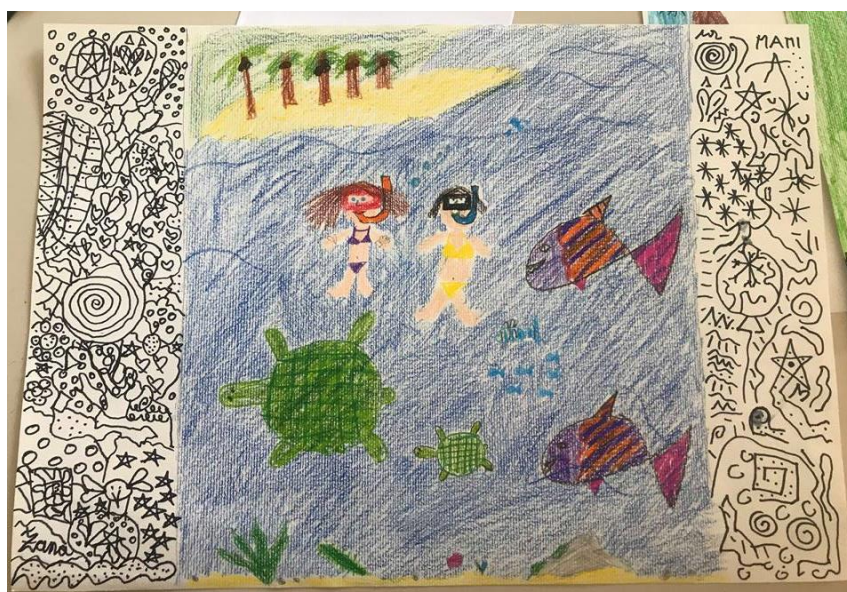
Mentorica Marija Kovačič

Likovni natečaji 2018 (mentorica Saša Bitenc)

30. 11. 2018	IGRAJ SE Z MANO	CENTER JANEZA LEVCA
--------------	-----------------	---------------------

SODELUJOČI	STAROST	NAZIV DELA	TEHNIKA
Maša Udovič	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Hana Drašler	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Sara Razpotnik	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Lili Sešlar	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Matija Kocmut	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Kaja Lindič	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Lara Evita Božič	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Nik Lukmar	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Jaka Grošelj	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Pia Ravnikar Sušin	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Mark Lavrin	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Lara Lazar	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Žana Rupnik	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster
Jošt Lebar	8	Kako se igram? S črto, prijatelji in sam!	barvice in flumaster

Primeri likovnih del:

1. 11. 2018	AUTUMN COLORS	INTERNATIONAL ART CONTEST ROMANIA
-------------	------------------	--------------------------------------

SODELUJOČI	STAROST	NAZIV DELA	TEHNIKA
Zala Ule	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Lili Sešlar	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Mark Lavrin	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Nuša Brodnik	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Jošt Lebar	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Lara Lazar	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Nik Lukmar	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Lara Evita Božič	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Lovro Trebušak	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Hana Drašler	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Kaja Lindič	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Matija Kocmut	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Blaž Vidergar	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Sara Ceferin	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Ažbe Zupančič	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Maša Udovič	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž
Klemen Berdajs	8	Jesenski pogled skozi okno	tempera in kolaž

Primeri likovnih del:

Zala Ule

1. 9.–31. 1. 2019	ZEMLJA, BARVIT PLANET	MUZEJ NOVEJŠE ZGODOVINE CELJE
----------------------	-----------------------	----------------------------------

SODELUJOČI	STAROST	NAZIV DELA	TEHNIKA
Zarja Burkeljč	12	Valovi, harmonija	tempera
Hana Brvar	11	Valovi, harmonija	tempera
Luka Grošelj	12	Valovi, harmonija	tempera
Andraž Pepelnjak	11	Valovi, harmonija	tempera
Čarna Berk	12	Valovi, harmonija	tempera

Zarja Burkeljc, 7. b

Hana Brvar, 7. b

Luka Grošelj, 7. b

Andraž Pepelnjak, 7. a

Čarna Berk, 7. b

1. 11. 2018	PLAKAT MIRU – BODIMO PRIJAZNI	LIONS KLUB
-------------	-------------------------------	------------

NAGRAJENCI	STAROST	NASLOV LIK. DELA	TEHNIKA
Zarja Burkelc	12	Bodimo prijazni	tempera
Jaka Urbanija	12	Bodimo prijazni	tempera
Urban Urbanija	12	Bodimo prijazni	tempera

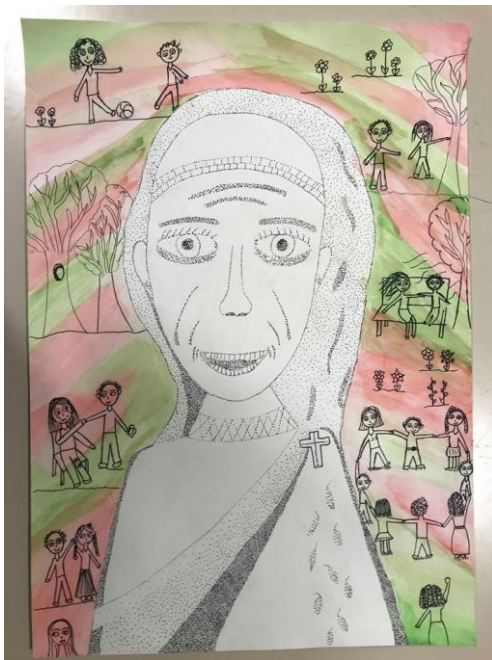
Zarja Burkeljc, 7. b

Jaka Urbanija, 7. a

Bernarda Lavrač, 8. b

Lucija Jenko, 8. b

Likovni natečaji 2019 (mentorica Tina Lesjak)

UDELEŽENCI	NASLOV NATEČAJA	RAVEN	USPEŠNOST
Patricija Ravnikar, Mark Garden, Tanja Stanko, Tija Krznar, Neža Juvan	51. likovni natečaj 'Likovni svet otrok 2019', Šoštanj	državno	sodelovanje na tekmovanju
Urh Lebar, Alan Vidergar	Likovni natečaj 'Evropa v šoli'	državno	1. mesto I. triade na regionalnem izboru (Alan Vidergar)
Bernarda Lavrač, Rebeka Smrkolj, Neža Barlič, Nika Ravnikar, Klavdija Robavs	10. likovni natečaj 'Drevo' OŠ Šturje, 2018/19	državno	bronasto priznanje (Bernarda Lavrač)
David Štikavac, Matija Kocmut, Sara Razpotnik, Nuša Brodnik, Tea Eftimov-Škornik, Klavdija Podbregar, Ana Barlič	Nagradni natečaj 'Naravne in druge nesreče – neurje', Trbovlje, 2018/19	državno	1. , 2. in 3. mesto v III. triadi
Beti Martinčič, Blažka Grošelj, Žana Omahne, Ana Barlič, Sara Sušnik	19. bienale otroške grafike Barve v grafiki Žalec, 2019	državno	razstavljeni likovna dela in priznanja
Urh Lebar, Neža Ostrožnik, Ajda Sešlar, Lara Kmetič, Varja Abramova	4. likovni natečaj 'Jaz umetnik', Zagorje 2019	regio- nalno	Kopitarjevo priznanje za likovno delo (Varja Abramova) in razstavljeni grafična dela učencev
Učenci 3. a: Žana Rupnik, Feliks Kozamernik, Zala Ule, Lara Evita Božič, Sara Ceferin, David Štikavac, Kaja Lindič, Sara Razpotnik	Likovno-ustvarjalni natečaj zdravilna rastlina se predstavi (zelišča naša preteklost in prihodnost), Zagorje, 2019	regio- nalno	priznanja za likovna dela
Učenci 3. b iz 3. a in 8. b	Natečaj za izvirno otroško likovno in literarno delo ter fotografijo, Koroška galerija likovnih umetnosti, Slovenj Gradec, 2019	državno	sodelovanje na natečaju in priznanja, razstava likovnih del učencev v

			Koroški galeriji likovnih umetnosti
Učenci 6. a in b	Likovni natečaj v tednu Rdečega Križa 'kaj imaš rad pri Rdečem križu, doma, v šoli ...' OŠ Ivana Tavčarja in Rdeč Križ Slovenije, 2019	državno	sodelovanje na natečaju

Podružnična šola Mlinše

Jutranje varstvo – jutranje aktivnosti z načrtnim vnosom elementov preizkušanja koncepta razširjenega programa v Podružnični šoli Mlinše

Čas izvajanja: ponedeljek, torek (7. 15.–8. 15)

V času jutranjih aktivnosti so potekale najrazličnejše dejavnosti.

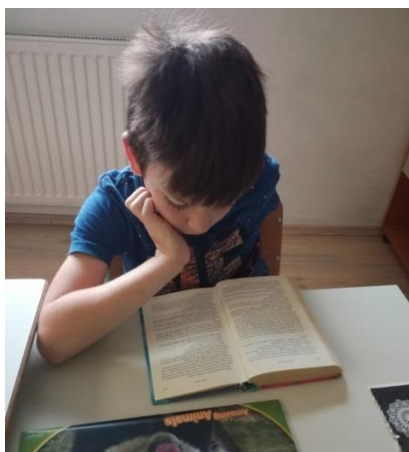

Prosta igra

Učenci so vsak dan ob prihodu v šolo od 7. 15 do 7. 30 ali 7.40 najraje posegali po prosti igri. Starejši učenci so k igri usmerili mlajše, ki se na začetku šolskega leta še niso dovolj znašli v novem prostoru. Zanimivo je bilo opazovati, da je potekala igra med mlajšimi in starejšimi učenci bolj domiselno. Delo v kotičkih. Eni se igrajo z lesenimi kockami, drugi rišejo ali berejo ter raziskujejo.

Usmerjena igra – družabne igre

Pri usmerjeni igri so učenci igrali šah, mancalo (ki so jo izdelali sami), kocke, domine, sestavljanke ...

Gibanje

Prostor gibanja smo prilagajali vremenu. Tako so bili učenci pred pričetkom pouka deležni različnih oblik gibanja v telovadnici ter na dvorišču šole. Občasno smo izvajali tudi minutke za gibanje ob glasbi, ki jo vnašamo tudi med redni vzgojno-izobraževalni proces. Učenci od 1. do 4. razreda ob igranju z blazinami. Spodbujanje ekipnega sodelovanja.

Jutranje razgibavanje

Jutranje igre na šolskem dvorišču

Računalniško opismenjevanje

Učenci 1. razreda so se navajali na uporabo tehnologije. Igrali so različne didaktične igre, slikali v slikarju. Medtem ko so učenci od 2. do 4. razreda pisali v wordu, slikali v slikarju in ob zaključku leta že samostojno izdelali powerpoint projekcijo (PPT). Učenci 4. razreda so pripravili za ostale učence zanimive predstavitve, na koncu tudi za starše.

1., 2. razred: didaktične igre

Četrtošolci so v okviru jutranjih aktivnosti pripravili predstavitve za sošolce. Učenci od 1. do 4. razreda so jih z navdušenjem poslušali.

Prvošolec slika v slikarju,
Četrtošolec ustvarja PPT

Maja so učenci staršem in krajanom ob dnevu odprtih vrat predstavili dela v okviru RAP-a.

Predstavitev računalniškega znanja

Ročne spretnosti, likovno ustvarjanje
Kaj ustvariti iz materiala na mizi?

Vsak se veseli svojega cofa,
ki ga je izdelal v jutranjem varstvu.
Likovno ustvarjanje v kotičkih

Kultura in umetnostna vzgoja – gledališče

V okviru jutranjih aktivnosti so prihajali na vajo za izvedbo gledaliških aktivnosti tudi učenci, ki so potrebovali več vaje za pripravo predstave. Ostali učenci so imeli delo po koticah. Z učiteljem so učenci vadili gledališko predstavo. Imeli so bralne vaje za gledališko predstavo Semenke ter predstavo Moj dom, moja domovina kot tudi za šolski radio ob slovenskem kulturnem prazniku. Vsaka minutka nam je za dobro izvedbo prišla prav, saj ur za izvajanje gledališke dejavnosti ni bilo dovolj oz. jih nismo mogli umestiti v naš urnik.

Predstava Moj dom, moja domovina

Predstava Semenke

Tutorstvo

Vsebine tutorstva so bile vpletene v vse oblike dejavnosti izvajanja v času jutranjega varstva, saj je bila skupina sestavljena iz učencev od 1. do 4. razreda.

Tretješolec nudi pomoč drugošolcu.

Drugošolki pri učenju – pomoč sošolki pri razumevanju učne snovi.

Prvošolci in drugošolci so že uspešno pričeli z osnovami računalniškega opismenjevanja na področju izdelave PPT. Zagotovo je k temu pripomoglo tudi učenje od starejših vrstnikov, kar je pozitivno, če učenci obiskujejo podružnično šolo.

Cilj preizkušanja razširjenega programa v času bivšega jutranjega varstva je bil, kako že v ta čas vnesti cilje razširjenega programa. Predvsem pa to, da učenci preživijo čas pred pričetkom pouka tako, da zadovoljujejo svoje interese in želje. Učenci so se z veseljem vključevali v različne dejavnosti, ki so jim bile ponujene. Najbolj so izrazili potrebo po gibanju in prosti igri, zato so ju imeli največ. Ker so učenci mlajši, so radi posegali tudi po ustvarjalnih aktivnostih. Da je bila taka oblika dela ustrezna, je zagotovo dokaz, da so učenci k aktivnostim prihajali prostovoljno in z veseljem. Na podružnični šoli se je zagotovo potrdilo dejstvo, da lahko take oblike jutranjih aktivnosti izvajamo v manjših skupinah. Tudi prihodnje leto bomo zagotovo nadaljevali s takim načinom izvajanja aktivnosti, izvedbo oz. organizacijo pa bomo še izboljšali.

Mentorica Marija Ribič